

JONATÁN

kalandjai 2.



A Gutenberg Lovagrend



Böszörményi Gyula

Böszörményi Gyula

A GUTENBERG LOVAGREND

Jonatán kalandjai

2. rész

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2007

Az előző rész tartalmából

Jonatán 13 éves, és ez rendben is van így. Csakhogy Jonatán 2819-ben 13 éves, ami már bonyolultabbá teszi a dolgokat. Ráadásul Jonatánt 2006-ban, Budapest egyik lakótelepi játszóterén pillantjuk meg először, s ez bizony ad némi okot a homlokráncolásra. Ha pedig még azt is a tudomásunkra hozzák, hogy ez a Jonatán nevű srác, aki a messiás jövőből érkezett, *szeret olvasni*, akkor nem csoda, ha kiakadunk tőle.

A tényeket mind megismerhetjük Jonatán kalandjainak első kötetéből, *Az elveszett történet*-ből.

A fiú úgy pottyan Budapest közepébe, hogy a saját nevén kívül alig emlékszik valamire a múltjából. Rémlik neki, hogy az apját Kappapának hívják (hívták? – fogják hívni? – hajjaj!), a fején ülő, fura kalap sokkal több, mint egy átlagos fejfedő, és az időutazást nem önszántából hajtotta végre.

Minden mást csakis Galagonya, a szintén 13 éves, közötünk élő lány segítségével kell kiderítenie önmagáról. Meg is teszi! Vagyis tette, az első kötetben! Számos kaland során döbben rá, hogy olyan városból jött, ami a felhők magasá-

ban lebeg. Legfőbb ellensége, a titokzatos Üpszilon szám-
úzta őt 2006-ba. Ráadásul a „fekete mágus” egy kémet is
menesztett a fiú után, hogy meglesse: Jonatán tényleg csap-
dába esik-e a mi korunkban. A meglehetősen ügyetlen „fel-
derítő” származását tekintve ágyalapi kobold, a neve pedig
Nyakfacsar Eduárd (született Csóringert Hortenzia – mivel a
koboldok eredetileg mind lányként jönnek a világra, s csak
később kell eldönteniük, hogy maradnak azok, vagy *átvál-
tanak* a fiúságra).

A nyomozást végző Jonatán és Galagonya számos barátot
és néhány ellenséget is begyűjt, mire felfedi az elveszett tör-
ténét titkát. A „helyi kemények” vezetője, bizonyos Horrorsó
(valójában Bogárka Balambér, de az igazi nevét még a saját
bandája előtt is titkolja) összeütközésbe kerül Jonatánnal. A
végső összecsapásban a jó csupán hajsza hóján képes győzni.
Jonatánnak vissza kell térnie 2819-be, ahol már várja (várta?
– várni fogja? – brrrrr!) a bosszúszomjas Üpszilon és annak
rettenetes titka: vajon a mágus miért akarja elpusztítani az
összes könyvet, amit valaha is papírra nyomtak?

Az első kötet végén Jonatánt elnyeli az idő-örvény, Gala-
gonya pedig hirtelen rádöbben, hogy akibe beleszeretett, az
bizony majd csak 800 év múlva fog megszületni. Az ilyesmi
– gondolj bele! – nagyon nehézkesé tud tenni egy távkap-
csolatot!

Nos, akkor most innen folytatjuk!

1

Melyben úgy röpi az idő, hogy mindjárt ketten is maguk mögött hagynak kerek nyolcszázötvenhárom esztendő, de meg se kottyán nekik.

A meleg, őszi napsütésben úgy dohogott, brummogott, nyaffogott és nyekergélt Budapest belvárosa, mint valami hasfájós dinoszaurusz, amelyik képtelen rájönni, hogy vajon a reggelire fogyasztott triceratopsz, vagy a kihalástól való örökös félelem az, ami a gyomrát csikarja. A rakpart irányából egymást taszigáló autók motorzaja és mérgező felhője gomolygott, míg a Bazilika felől japán turistacsoport csivitelése szállt az égre.

„Utállak benneteket!” – gondolta Bogárka Balambér, két kezét ökölbe szorítva a farmerja zsebében. – „Utálok a járgányokat, a turistákat, a galambokat, az őszi meleget, de legfőképpen magamat utálok. Miért nem tud ez az egész város a Semmibe pottyanni, persze velem együtt?!”

A kócos hajú srác rosszkedvűen baktatott a József Attila utcán, s olykor a járókelőkre, máskor meg a kirakatokban felbukkanó tükörképére vicsorgott. Az előbbiekre észre sem veték, az utóbbi viszont mindig viszonzta az ádáz grimaszt.

Bogárka Balambér immár második hónapja érezte magát ilyen pocsekul. Bezzeg azelőtt! Oh, igen, hatvan nappal korábban még boldog bandavezér volt, aki csapata élén uralta a környék összes utcáját. Zsebükbe rejtett festékes flakonjaikkal minden üres falfelületre, kapura és ablakra jeleket, ronda szavakat és képeket fújtak, hogy tudassák: Horrorsó bandája a legmenőbb.

„Horrorsó” – mélyzott a lassan baktató Bogárka Balambér. – „Így neveztek a fiúk, míg meg nem tudták a valódi nevemet.”

Csakhogy megtudták, s attól kezdve Horrorsónak elszállt minden tekintélye, mint langymeleg esten a pillepuki. A srácnak e borzalmas emléktől ismét ökölbe szorult a keze. „Ők az árulók, nem én!” – sistergett fejében az ítélet. – „Gúnyoltak, rám szálltak, cikiztek és kiröhögtek. A ’Bogárka Balambért’ talán még megúszhattam volna, de az is kiderült, hogy titokban olykor szeretek olvasni, és néha-néha megnyerek egy-egy versenyt a suliban. Ez már sok volt nekik. Hogy lehetne utcai bandavezér az, akinek nem kong a feje, s ráadásul Bogárka a családneve? Plusz a Balambér, na, az végképp betett.”

Azóta Horrorsó alig mert az utcára lépni, s ha mégis megtette, egyediül mászkált, rettegve attól, hogy összeakad régi spanjaival. Most épp a Roosevelttér felé caplatott, komor gondolataiba, és fekete dzsekijébe burkolózva. Reggel óta rossz előérzet kínozza. Ha tehetné, a suli után nyomban hazament, csakhogy most dolga volt. Anyja kérte meg, hogy ugorjon le a...

– Kiccsávó, neked a fal tövéen kellene surrannod, nehogy eltapossanak a járókelők!

– Bizomány, haverka! Bogárnak falrepedésben a helye!

Horrorsó megtorpant, s lassan felemelte a fejét. Mind a

négyen ott álltak előtte, és oly szélesen vigyorogtak, mint a jóllakott napközisek. Hirig, akinél mindig van bicska. Bakancs, aki fényesre suvickolja vasalt lábbelijét. Nyúzó, akinek mohó tekintete folyton letéphető plakátok után kutat, mert imádja a szakadó papír hersegését. És Banyek, aki legalább olyan értelmesen bír nézni, mint egy szélesre tárt ólajtó.

Az egykori banda körbevette egykori főnökét.

– Mi a pálya? – röhínsélt Hirig. – Nyomod még a Móricz Zsigát? Vagy már a Népmese összes jön be, csótányka?

– Te meg hogy beszélsz a régi főspanunkkal? – háborgott gúnyolódva Nyúzó. – Van neki tisztességes neve!

– Úgy monddjad neki, hogy Balambér, banyek! – nyerítette Banyek. A vad röhögésre a járókelők is felfigyeltek, de senki nem akart a srácok dolgába avatkozni. Horrorsó viszont megelégelte a piszkálódást. Tudta, hogy Nyúzó a banda legnyüzügébb tagja. Ezért aztán lendületet vett, jobb vállával fellökte a plakátgyilkost, és már rohant is. A többiek meg utána. „Ha beérnek, végem!” – gondolta Horrorsó. – „Valaha én találtam ki az árulók büntetését. Tetőtől talpig be fognak fújni festékkel!”

A dzsekijéért futott. Meg a farmerjáért. Meg kicsit az életéért is, bár azt már nem sokra tartotta. Vad iramban kerülgette a rémült, vagy felháborodott felnőtteket, majdnem átesett egy babakocsin – az apróság vidáman rákacagott –, míg végül elérte a legközelebbi mellékutcát. A város moraja gyorsan alábbhagyott. Nem úgy egykori bandájának csatogó léptei.

A Mérleg utcába fordulva azonnal látta, merre kell mennie. A lebontásra ítélt bérház előtt sárga szalagok jelezték, hogy belépni TILOS és ÉLETVESZÉLYES. Horrorsó azonban jobban félt egykori spanjaitól, mint a leszakadó körfo-

lyosóktól. Átugrotta a szalagot, s máris a félhomályos, törmelékekkel teli kapualjban botladozott. Aztán a falhoz lapulva várt, lecsendesítve zihálását.

A srácok kurjongatva dübörögtek végig a Mérleg utcán. Fogalmuk sem volt róla, hogy hová tűnhetett a régi főnökük. Benéztek a kapualjakra, a parkoló autók alá, míg végül megtorpantak az üresen álló ház előtt. Hirig már-már átlépte a szalagot, mikor éles kiáltás csattant.

– Oda én be nem megyek, banyek! – jelentette ki Banyek.
– Ez az a lakhandi, ahol megtámadtak minket annak a dilis srácnak a felnőtt spanjai! Ne legyen többé Banyek a nevem, banyek, ha még egyszer beteszem oda a lábam!

A banda kivételesen elfogadta Banyek véleményét. A rossz emlék felbugyborékolta bennük, mint kanális a nyári záporok idején. Úgy döntöttek: máskor és máshol fogják elkapni egykori főnöküket, aki oly nagy csalódást okozott nekik azzal, hogy olvasni szokott.

Horrorsó legalább húsz percet várt, s csak azután mert megmozdulni. „Tiszta mázli, hogy még nem bontották le ezt a kócerájt” – gondolta, hiszen ő is emlékezett a házra. Itt akarták – némi zsarolással – megalapozni a Horrorsó-banda anyagi jólétét, mikor elcsórták annak az idétlen, nyurga srácnak a még idétlenebb és nyurgább kalapját. Horrorsó beleborzongott a rettenetes emlékébe, s mivel szívből utálta a házat, hát a sarkával belerúgott abba, ami épp mögötte volt.

Ezt elhibázta. Mögötte ugyanis pont a pincelejárat találtatott, ami most hirtelen kinyílt, s a srác ordítva bucskázott le a lépcsőkön. Szerencsére odalenn annyi hulladék halmozódott fel, hogy a zuhanást megúsza néhány kisebb zúzódással.

– Hogy az a jó, sanghaji, hernyótalpas nagynénikéd...!

– vicsorogta, miközben feliült és szétkotorta maga körül a szemetet. Elkeseredésében tétova ujjaival megragadta és felemelte azt, ami elsőként közéjük akadt, hogy a falhoz csapja. Ebben sem volt szerencséje. Falhoz csapni olyasmit érdemes, ami nagy zajt okoz, vagy legalább millió darabra esik szét. Horrorsó ujjai között azonban csak egy közönséges parafa dugó árválkodott. A fiú ráhunyorgott, mivel a mocskos pinceablakon keresztül beszűrődő fény apró betűs írást tárt fel a dugón.

– Palackozva 2006 – mormogta dühösen, majd mélézva az ajkaihoz kezdte ütögetni a parafa dugót. Arra gondolt, milyen szívesen elkapná azt a fura, nyurga srácot, meg a kiscsaját, akik keresztbe tettek neki. Végül is miattuk vesztette el a bandáját, és vált halálra cikizett, magányos Bogárka Balambérrá, elveszítve a menő Horrorsó-nevet.

Hirtelen olyan düh fogta el, hogy legszívesebben besegített volna a kerület ingatlanosztályának, saját kezűleg bontva le a feje fölött düledező bérházat. A parafa dugót (Palackozva 2006) a fogai közé dugta, majd megkapaszkodva a pincelépcső ingó korlátjában, talpra akart ugrani.

Eme rettenetes pillanatig észre sem vette, hogy a bucskázástól mégis megsérült. Ahogy a jobb lábára nehezedett, hirtelen éles fájdalom hasított a bokájába és...

Kínjában ráharapott a parafa dugóra (Palackozva 2006).

A következő percben Horrorsó (született Bogárka Balambér) olyasmit élt át, amit eddig legborzalmasabb rémálmában sem tudott elképzelni. Kezdetnek megnyílt alatta a cementpadló, ő pedig döbbszerűen zuhant a Semmibe. Úgy érezte, hogy a teste „szétmaszatólódik”, a végtelenbe nyúlik, miközben ég és bizsereg, szurkálódik és fluttyog (hogy az utóbbi miféle érzés lehetett, arról Horrorsónak hal-

ványlila elképzelése sem volt, de határozottan tudta, hogy amolyan fluttyogós jellegű, és kész). Színes örvény ölelte körbe, de közben ő maga volt az az örvény. Pörgött, zúgott, süvített és hummogott (lásd mint a „fluttyogás”!), miközben kezdett teljesen be-, és megcsavarodni.

Végül kizuhant az örvény alján. A feneke kemény padlóhoz csapódott, ami azonban már nem a pince alja volt. A környezet is megváltozott. Hatalmas teremben találta magát, melynek falait gigantikus kövekből rakták, és számos helyen sárkánymintás drapériával fedték. A helyiségben dermesztő hideg, komor félhomály, valamint egy idegen férfi tartózkodott, aki most dühös és döbrent arccal fordult a fekete márványpadlón ücsörgő fiú felé. Látszott rajta, hogy nem számított a váratlan látogatóra, s ez kissé felzaklatta.

Horrorsó minden porcikája sajgott és kóválygott. Kiköpte a parafa dugót (Palackozva 2006), majd halkán nyöszörögve csak ennyit mondott:

– Jaj...

* * *

– Hát tényleg nem érted, húgocskám: ha te sem segítesz, akkor totális gáz van! – Klementina, akit a családban, s minden más emberi csoportosulásban csak Klemiként emlegettek, finoman lebiggyesztette az alsó ajkát, jelezve, hogy közel áll a bögéshez. – Muszáj, hogy ma este jó fej légy! Az életem múlik rajta!

„Az életed, na persze!” – gondolta Galagonya, aki épp négy évvel volt fiatalabb tizenhét éves nővérénél. Klemi csinos volt, meg szép is, de ez sajna rettentően hiúvá, és kissé önzővé tette. Ma este sem érdekelte semmi más, csupán az,

hogy a pasijával nyugodtan elmehessen a multiplexbe. Minden rendben is ment a közel három órán át tartó rucikereső, szemkimázoló, körömputyogtató és hajbodorító felkészülés alatt. Csakhogy harminc perccel az indulás előtt csörgött a mobilja, és Klemi megtudta, hogy az izgi programot komoly veszély fenyegeti.

– Van neki egy kiállhatatlan, ötéves öccse – siránkozott tovább, ezüstös körmű ujjait tördelve. – Ez kész katasztrófa!

– És csak fél órája tudta meg? – hüledezett Galagonya, elfojtva a mosolyát. – Tiszta brazil szappanopera.

Klemi szemében könny helyett harag villant.

– Ne bosszants, hugi! Természetesen korábban is tudta, hogy van egy öccse. Azt viszont nem, hogy a szüleinek valaki váratlanul potyajegyeket adott ma estére a Fülharmónikába...

– Talán inkább a Filharmóniába – biccentette oldalra a fejét Galagonya.

– Egy hülyeség! – Klemi hangja hisztérikus magasságba szökkent. – A lényeg, hogy a pasimra hagyták az öccsét. Miféle beteges ötlet ez? Hármásban mégsem mehetünk moziba, a kölyköket pedig nem veszi be a ruhatár!

– És most azt szeretnéd, hogy vállaljam el a bébicsősz szerepét egy kiállhatatlan ötéves mellett, amíg ti a sötét mozi-ban nyelvbirkózást játszatok?

– Ki mondta, hogy kiállhatatlan? – ravaszkodott Klemi. – Aranyos kis kölyök, csupa mosoly, meg kacagás.

– Akkor kacarász vele te – Galagonya hátat akart fordítani a nővérenek, hogy eltűnjön a szobájában. Mielőtt azonban elérhette volna a kilincset, Klemi halk, gonosz megjegyzése érte utol.

– Nem válaszolt, mi? Akárhány levelet is írtál annak a srácnak, akibe már két hónapja bele vagy zúgva, süket csönd!

Galagonya térde megremegett. A nővére persze szinte semmit sem tudott Jonatánról, így a megjegyzése csupán ostoba fecsegés volt, mégis... A nyurga, kék kabátos srác, akivel egyetlen napot töltöttek együtt, visszatért a saját idejébe, a jövőbe (pontosan 2819-be), s így nehéz lett volna vele levelezni, *sömösözni*, vagy *emilezni*. Csupán egy bicikli („...Ő bicajgának hívta” – jutott eszébe, és önkéntelenül elmosolyodott), meg néhány vacak könyv maradt utána. Galagonya azóta is rendszeresen „üzeneteket” írt a megsárgult lapok üres margóira, mert Jonatán azt mondta: a távoli jövőben majd megpróbálja felkutatni a cuccait. Ha sikerül neki, nyolcszáz évvel később elolvashatja majd, mennyire hiányzott Galagonyának itt, a múltban.

– Attól, hogy a te pasid dobott, nekem még segíthetnél – szólt újra Klemi, és könyörgőn megérintette húga könyökét.

Galagonyában úgy szökken talpra a harag, mint a forró sparheltra esett macska. Elrántotta a karját, kinyitotta szobája ajtaját, s már csak a küszöbön túlról szólt vissza.

– Felőlem lazán fejre állhatsz a pasiddal, meg az öccsével együtt!

Szerencsére anyu fodrászhoz ment, különben biztos nagy patáliát csapott volna az ajtódőrrénés miatt. Galagonya érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. Rávetette magát az ágyára, két karjára hajtva a fejét. Jól ismerte a nővérét. Klemi úgy fél perc múlva meg fogja bánni, amit mondott, és besompolyog, hogy bocsánatot kérjen, majd tovább könyörgjön. Ő azonban elhatározta: ma este tényleg nem fog a kedvére tenni. Még hogy bébicsőszködjön, mikor végre itt az alkalom, hogy hosszan, alaposan és kimerítően *sajnálja* önmagát, amiért pont egy jövőből jött fiúba esett bele.

Ez jó programnak tűnt. Már épp magához ölelte kedvenc

plüssállatát (Fufu, a Szomorú Szemű Szamár gyakorlott búskomorsági-szakvándor volt), mikor a szoba túlsó feléből halk szisszenés hallatszott. A zaj gyorsan erősödött, tépett selymek recsegésévé vált, majd halk pukkanással végződött.

– Igen, sikerült! – szólt egy ismerős hang. – Bocs, csak nem alszol?

Galagonya közvetlen közletről, s nagyon mélyen Fufu üveg szemébe nézett. Hallotta a sziszegést, a recsegést, a pukkanást, meg a szavakat is, de biztos volt benne, hogy csupán a Klemi által megtépzott idegi játszanak vele. A Szomorú Szemű Szamár hasonló véleményen lehetett, mivel minden eddiginél bánatosabban bámult vissza megbuggyanni készülő gazdjára.

– Rossz időzítés – szólt ismét a hang, majd fájdalmas, bár elfojtott kiáltás hallatszott: – Au, ez forró!

Galagonya úgy vélte, az ember lányának kell legyen annyi bátorsága, hogy szembe merjen nézni a saját látomásaival. Felemelte hát a fejét, miközben azon morfondírozott, mit kéne mondania annak, aki nincs is...

A szoba felét szivárványos színű, különös kavargás töltötte ki. Korábban ehhez hasonló sem tartozott a berendezéshez, tehát volt min meghökkenni. A jelenés előtt magas, karcsú srác állt, kék kabátban, melynek hátul földig értek a „szárnyai”, elöl pedig nagy gombok fogták össze. A fiú épp elvette kezét a kalapjától, ami szürkés füstöt eregetett, s néha apró szikrákat szórt.

– Azt hiszem, kicsit túlterheltem a proszundikátort – mondta, ajkán játékos mosollyal. Azután leguggolt az ágy végéhez, egész közel kerülve a hatalmas szemekkel bámuló lányhoz, s így szólt: – Szia, Galagonya!

– Jo... – akarta mondani a lány, de a név valahogy megakadt a torkán. – Jonatán?!



– Személyesen – nevetett a srác, majd sietve folytatta.
– Tudom, hogy nem illik holmi időkapukon át váratlanul lányok szobájába toppanni, de vészhelyzet van. Vagyis... lesz. Illetve már van, csak nem most, hanem a jövőben. Szóval... Hú, a lényeg, hogy velem kéne jönnöd!

„Bárhová!” – akarta mondani Galagonya, de aztán mégsem. Inkább összevonta a szemöldökét, felült az ágyon és félretette Fufut.

– Hogy kerülsz te ide? – kérdezte. Jonatán kiegyenesedett, és hüvelykujjával a háta mögött látható kavargásra mutatott.

– Időkapu. Egyetlen percig vagyok képes nyitva tartani, úgyhogy gyorsan kell döntened. Most nincs időm megmagyarázni, de szükség van rád 2819-ben, különben az emberiségnek befellegzett.

Galagonya kételkedve biccentette oldalra a fejét.

– Ne vakíts már, hapsikám! – mondta. – Ez a „meg kell mentenünk az emberiséget” duma még a te szádból is túl vad.

– Pedig igaz – Jonatán széttárta a karját, mint aki hirtelen nem tud jobb érvet felhozni, de őszintén beszél. – Emlékszel még mindarra, amit együtt találtunk meg az elveszett történetemből?

Galagonya emlékezett. Jonatán a jövőből pottyant a lakótelep parkjába, és mindent elfelejtett a saját múltjáról. Egyedül a nevét tudta, s azt, hogy nem tartozik ide. Nyomozni kezdtek, s szép lassan rátaláltak az igazság legfontosabb darabkáira. Jonatánt egy bizonyos Árny (azaz Üpszilon) számúzta 2819-ből 2006-ba, mert a fiú majdnem leleplezte gonosz terveit. A különös srác végül kalapja, a proszundikátor nevű technomágikus szerkezet segítségével vissza tudott térni a jövőbe, és...

– Jól itt hagytál engem! – csattant Galagonya hangja. –
Erre emlékszem!

Jonatán nyugtalanul pillantott a kavargó Időkapura. A fején ülő kalap szövethurkái között egyre több kék szikra pattogott.

– Kérlek! – fordult ismét Galagonya felé. – A kapu mindjárt bezáródik! Amint végeztünk, vissza foglak hozni, esküszöm!

„Vajon ma este bébicsősz legyek, vagy inkább időutazó?” – gondolta a lány, majd Jonatán felé nyújtotta a kezét. Mikor megérintette a srácot, újabb szikrák sercentek; legalábbis úgy érezte.

– Rendben – mondta. – Lépünk olajra!

Jonatán értetlenül nézett a padlóra, talán az olajfoltot keresve.

– Jaj, indulj már! – a lány nevetve belökte őt az Időkapun, s maga is utánalépett. Mielőtt elnyelte volna a szivárványszín kavargás, még visszanézett a szobára.

Klemi épp akkor nyomta le a kilincset...

* * *

– Ez... Ohogyaza...! Ez nagyon *hűűű!* – dadogta Galagonya két perccel, és 813 évvel később. Ő és Jonatán a fiú gömbszobájának puha szőnyeggel takart padlóján ültek, pont ott, ahova az Időalagút az imént kiköpte őket.

– Forog velem a világ – közölte a lány. Két tenyerével a padlóra támaszkodott, nehogy hanyatt vágódjon.

– Mindjárt elmúlik – nyugtatta meg Jonatán. – Az első időutazás ilyen. Aztán megszokod, és többé nem jelentkeznek a mellékhatások.

Galagonya kissé kétkedve nézett Jonatánra, akinek pil-

lanatnyilag három feje volt, és mind a szomszédjával veszedett. Legalábbis a lány így látta. Azután tisztulni kezdett a kép, s a gömbszoba berendezései elfoglalták rendes helyüket.

A gömbszobának egyedül a padlója volt egyenes, a falai viszont befelé görbültek. Sötétbarna lambéria borított mindent, amiből vastag tartógerendák ugrottak elő, nyolc „küllőt” formázva, melyek épp a fejük fölött találkoztak egymással.

– *Mikor* is vagyunk pontosan? – kérdezte Galagonya. Jonatán, mielőtt válaszolt volna, felállt és az enyhén füstölgő, elhaló szikrákat köpködő proszundikátort óvatosan betette az ágya mellett álló szekrénykébe.

– 2819-et írunk – mondta aztán. – Pontosán 813 évet utaztunk az időben.

Galagonya szintén megpróbált talpra állni, de a feje még mindig kóválygott. Jonatán segített neki feltelepedni az ágyra, hogy kényelmesebben folytathassa a szemlélődést.

– A szobád... – állapította meg csendesen. – Ez... Szóval... A szobád is nagyon *hűűű!*

Tényleg az volt! A gömbszoba egyik oldalát széles, hatalmas ablak foglalta el, melynek alsó pereme épp csak térdig ért, míg odafönn jóval a fejük fölött végződött. Úgy áradt be rajta a napfény, hogy az árnyékoknak esélyük sem lehetett. A vastag üveg előtt finom függöny omlott a padlószőnyegig.

Az ablakkal szemben közönséges ajtó állt, csukva. Tökéletes ívben követte a fal görbületét, s a rézkilincsen sárga fényszikrák játszottak. Az ágyat mindenféle színű rongytakaró borította, ahogy az öblös bőrfotel is, ami egy fura, krómezüst és sárgaréz csillogású szerkezettel állt szemközt. A masina kicsit hasonlított a televíziókhoz, de ezt nem vitte

túlzásba. A lambériával fedett falakon mindenfelé térképek, plakátok, magházakból, kagylókból és kavicsokból font láncok lógtak.

Galagonya óvatosan felállt az ágyról, s lassan lépkedve a falhoz ment, majd vigyázva megérintette az egyik gerendát.

– Ez igazi fa? – kérdezte.

– Természetesen – csodálkozott Jonatán.

– Én azt hittem, hogy a távoli jövőben az erdők muzeális tárgyakká válnak.

– 2156 körül majdnem úgy is lett, de azután... – Jonatán felnevetett. – Tudom, hogy örült izgalmas volna egy alapos törilecke, de most nem érünk rá. El kell mondanom neked, hogy miért...

Ekkor azonban kinyílt az ajtó. A férfinak, aki belépett rajta, kissé meg kellett hajolnia, nehogy beverje a homlokát a felső félfába. Két hatalmas kezében tucatnyi öreg könyvet tartott. Orrhegyére biggyesztett szemüvege fölött leste a világot, és enyhén borostás, beesett arcán két mély, gondok vájta árok húzódott. Nyugtalan tekintetét egyenesen Jonatánra vetette, mint aki észre sem veszi Galagonyát, s csak ennyit mondott:

– Megint jönnek – aztán még hozzátette: – Csusza van, most!

Jonatán villámgyorsan az ágyra vetette magát, hogy a lehető leghamarabb érje el a fejtámla hátsó részére szerelt, rejtett gombot. Mikor megnyomta, halk szisszenéssel felhengeredett a szőnyeg – Galagonya alig bírt időben leugrani róla –, s a padlón fekete nyílás tűnt elő. A férfi meglendítette a könyveket, amik bezuhantak a lyukon, és lesiklottak a csúszdán, amit a lány csak most fedezett fel. Közben Jonatán sem télenkedett. Talpra szökkenve karcsú, kék villám-

ként robogott körbe a gömbszobában, és innen is, onnan is kisebb-nagyobb könyveket kapott fel, majd a Harlem Globe-trotters kosarasait megszegyenítő ügyességgel dobta őket a nyílásba.

Galagonya értetlenül állt a bőrfotel fedezékében. Ekkor egy csinos, középkorú nő lépett a szobába, karján újabb könyvekkel.

– A *szakácsolókról* majdnem megfeledkeztem! – sus-torogta idegesen, majd rakományát szintén a lyukba dobta. Jonatán ismét az ágyra vetette magát, megnyomva a gombot. A következő pillanatban mindhárman valami teljesen hétköznapi dolgot kezdtek csinálni. A férfi levette a szemüvegét, és inge sarkával pucolgatta a lencséket. A nő Jonatán mellé ült, és mosolyogva kezdte rendezgetni annak kócos haját, a srác pedig tűrte.

Galagonya becsukta, majd kinyitotta a szemét. Biztos volt benne, hogy mégiscsak otthon van. Talán álomba bögte magát, miközben Klemi hisztérikus köresemesekkel próbálja bébicsöszködésre bírni a barát nőit, akik persze...

A hatalmas ablak túloldalán két óriási, vörös madár bukkan fel. Legalábbis a lány néhány pillanatig azt hitte, hogy egy pár túltáplált szárnyast lát. Szélben csattogó köpönyegeik, és kanárisárga, hegyes maszkjuk legalábbis madarakhoz tette hasonlatossá őket.

Egyikük az öklével megzörgette az üveget.

– Aero-Budapesti Lobbantószolgálat! – hangzott kintről.
– Röp-ellenőrzés!

A nő bosszús sóhajjal, a férfi megjátszott csodálkozással, Jonatán dacos közönnyel fordult a levegőben lebegő maskarák felé. Végül a srác felemelt valamit az éjjeliszekrényről, és az ablakra irányítva, kinyitotta azt. Szél tódult be a gömbszobába, no meg két vörös köpönyeges illető.

– Papírrazzia! – jelentette ki az egyik *csőrös*. Hangja tom-pán, torzan kongott a maszk alól.

– Már megint? – tette csípőre a kezét a férfi. – Tegnap is jártak nálunk.

– Meglehet, hogy holnap is fogunk, ha ez a parancs – recscent a fickó. – Maguk könyvmolyok, úgyhogy nem érdekelnek bizalmat.

Galagonya érezte, hogy a „könyvmolyozás” komoly sértés lehet. Bizonyára 2819-ben is az olvasni szerető emberekre szokás mondani, sok-sok megvetéssel nyakon öntve a szót.

– Lássuk az engedélyezett szemetüket! – harsogta az első madárutánzat. A nő ekkor felállt, és párjával együtt kiballagott a szobából. Hamarosan visszatértek, kezükben néhány rongyos könyvvel. A köpönyegesek egyike sorra ellenőrizte a címeket, egyeztetve a listával, amit a zsebéből húzott elő, de közben vigyázott, nehogy megérintse a köteteket. Bár az arca nem látszott a maszk alatt, a mozdulataiból áradt az undor.

– És te, fiam? – fordult társa az ágyon heverő Jonatánhoz. A srác olyan bamba képet vágott, hogy Galagonya majdnem elnevette magát.

– Én és az edzőtársam nem olvasunk – mondta Jonatán, állával Galagonya felé bökve. – Még csak az kéne! Fáj tőle a fejünk.

– Nagyon helyes! – bólintott a madármaskara, és miközben társát követve kilebegett az ablakon, odaszólt a felnőtteknek. – Példát vehetnének a kölykükről!

Utolsó szavaiban annyi megvetés volt, hogy Galagonyát elfogta a düh. A vörös köpönyeges *lobbantók* elröppentek, Jonatán pedig becsukta az ablakot. A szobában megkönynyebbült sóhaj szállt.

– Ez meredek volt – mondta idegesen nevetgélve a férfi.
– Most jutott eszembe, hogy az Enciklopédiát kinn felejtettem az asztalomon.

– Szerencse, hogy ma nem akarták átkutatni a lakást – hüledezett a nő.

– Biztosan sürgős könyvégetnivalójuk van – Jonatán elkecserezdve csóválta a fejét.

– Viszont, ha már ilyen szépen összejött a család, igazán bemutatnád nekünk a kisasszonyt! – fordult váratlanul a férfi Galagonya felé.

Jonatán felkelt az ágyról, a lányhoz lépett, és mosolyogva átölelte a vállát.

– Anyu, apu, ismerjétek meg Galagonyát. Ma érkezett a... a Mars legnagyobb légvárosából, és néhány napig nálunk fog lakni, ha nem bánjátok. Cserediák. Csak azért mutattam be úgy, mint edzőtársamat a suliból, hogy a lobbantók ne piszkálják.

– Ha szereti a könyveket, és nem bánja, hogy a családkat Budapest-légvárosban általános megvetés övezi, szívesen látjuk – mosolygott az asszony Galagonyára.
– Engem Zétának hívnak, de szólíts inkább Zínek, mint a barátaink.

– Nos, én pedig Kappapa vagyok – harsant a férfi vidám hangja. – A feleségem állástalan exobiológus. Tudod, az olyan csudabogár, aki idegen bolygók élőlényeit kutatná, ha engednék neki. Jómagam régiségtörténész vagyok. A feledés homályába merült korokat tanulmányozom. Például mint a XXI. század, mikor az emberiség még a szilárd talajra épített, és állítólag bárkinek lehetett saját könyvtára. Tudom, ezek tündérmesébe illő feltételezések, de bizonyos okiratok, például egy ásatás során előkerült fura cetli, amit olvasójegynek hívtak, azt mutatja...

– Apu, most inkább ne! – szakította félbe Jonatán. – Galagonyával készülnünk kell a holnapi edzésekre.

– Persze, persze, hagyunk benneteket tanulni! – Zí karon fogta, és kiterelte a gömbszobából Kappapát, aki máris teljesen belefeledkezett az ősi korok kérdéseibe.

Miután becsukódott az ajtó, Jonatán a szoba közepére állt, s kissé széttárva a karját, szégyenlős mosollyal így szólt:

– Hát, most már ismered a családomat.

* * *

Galagonya összevonta a szemöldökét. Ez nála annyit jelentett: „Elég a *szórakázásból*, pajtikáim! Innentől én irányítom az eseményeket, érteve?!” Azután fogta magát és Jonatán ágyához ment. Közben ezt mondta:

– Totál össze vagyok zavarodva, hapsikám! Időcsúsza... gömbszoba fából... Zí és Kappapa... rejtett lyuk a padlón... Aztán meg ezek a lebegő izommanusok, vörös köpenybe burkolózva, akik rongyos könyvcímeket ellenőriznek, és úgy beszélnek, mint valami elfuserált, tűzoltóba oltott rendőr. Szerintem én ezt az egészet csak álmodom!

S amint kimondta az utolsó szót, lezöttyent az ágyra. Galagonya nem volt nehéz lány, de a rugók mégis fájdalmasan nyekkentek a súlyától. Túlságosan fájdalmasan!

– Aúúútáalom, amikor ezt csináljátok! – visított valaki a padlószintről, majd dühös szóradattal folytatta: – Hogy a zöld trutymótól keményre száradt papírzsebi találna szemközt benneteket, mikor a legédesebb álmotok közepén jártok! Hát senki nincs padlószinten a földszinten lakókra?

Galagonya hökkenten bámult lefelé. Az ágy alól előbb két vékony kéz, majd egy bőrzekébe bújtatott test, rojtos far-

mernadrág lapos ülepe, s végül fényesre pucolt söröskupa-
kokkal díszített surranók kecmeregtek elő.

– Nyakfacsar Eduárd! – állapította meg Galagonya.

– Született Csóringér Hortenzia, ha kérhetem! – fordult hanyatt az ágyalapi kobold, hogy további sértéseket vágjon az *ágyrazóttynő* fejéhez, de ekkor két hatalmas szemében a felismerés fénye lobbant. – Nahát, a múltbéli kiscsaj!

– Galagonya, ha kérhetem! – nevetett rá a lány, majd a kezét nyújtva felsegítette a zilált koboldot. – Mit keresel te az ágy alatt?

– Ott lakom, mi mást? – mordult Nyakfacsar, és haragos, sértett pillantást lövellt Jonatánra. – Ez a francnyavalyás könyvmolygyerek házi kedvencnek hisz, vagy mi, ezért fészket rendezett be nekem, méghozzá maga alatt. Ahelyett, hogy betartaná az ígéretét, amit a *te* múltadban tett nekem, és fenekestül felforgatná a Világmindenséget a menyasszonyom után.

– Teljes erővel rajta vagyok az ügyön! – védekezett Jonatán. – Láthatod: még a múltba is elruccantam, hogy segítséget hozzak.

A srác Galagonyára mosolygott, majd váratlanul a csillogó szerkezethez lépett és bekapcsolta azt.

– Jobb, ha működik – mondta. – A triditévé sugárzása megzavarja a Lobbantószolgálat lehallgatóit.

A csodás szerkezet életre kelt. Sárgaréz és krómaccél alkatrészei mozogni kezdtek. Hangtalanul tekergett, hajlott, forgott megannyi pillempatty, hencsergő, dugattyoló és kerekelő. Fények cikáztak rajtuk, s ezek a színes lobbánások hirtelen éles, tökéletes képpé álltak össze. A gömbszoba egyik felét majd’ teljesen betöltötte az utca, ahol néhány vörös köpönyeges fickó épp belebegett az ablakokon, ahonnan néhány pillanattal később könyvek kezdtek a járdára hullani. Min-

denhonnan emberek jöttek elő, és bámész arccal figyeltek a történéseket. Az odalenn várakozó lobbantók egyetlen kupacba rugdosták a puffanva érkező köteteket, majd az egyikük lángszórót vett elő, és meggyújtotta a halmot. Közben a hírolvasó szenttelen hangja ezt mondta:

– *Újabb engedély nélkül működő könyvtárat leplezett le az Aero-Budapesti Lobbantószolgálat... – a gömbszoba felében most lángok ölelte, zizegve összepöndörődő könyvlapokat lehetett látni – ...A veszedelmes olvasmányok immár ártalmatlanná válnak... – hirtelen újra az utca képe jelent meg, amint a házból két rémült embert taszigáltak ki a vörös köpönyegesek, miközben a báméskodók egyike öklét rázva üvöltözött: – Meddig tűrjük még, hogy a könyvmolyok veszélyeztessék gyermekeink életét?*

A hang hirtelen elnémult, s a kép is összezsugorodott. Jonatán sajnálkozva fordult az elkerekedett szemmel bámuló, kissé ijedt Galagonyához.

– Bocs, nem gondoltam rá, hogy épp a híreket adják – szólt a srác, majd úgy helyezkedett, hogy eltakarja a triditévét.

– Mi...? Hogyan...? – Galagonya alig talált szavakat. – Ez a valóság volt?

– Sajnos, igen – Jonatán még kisebbre vette a sugárzott képet, ami így már alig volt tenyérnyi. – Jobb lesz, ha gyorsan elmondom, mi a helyzet.

– Rég meg kellett volna tenned, te méla lombrágó! – Nyakfacsar a szőnyegen ülve nézett fel a srácre, pimasz fintorral ráncos arcán. – *A régből jövő* kiscsaj semmit nem tud a jövőről, ami a mi jelenünk. Csoda, hogy *felakadt?*

– Kiakadtam! – helyesbített Galagonya. – És azért igenis emlékszem még néhány dologra, amit a legutóbbi kalandunk során közösen derítettünk ki. Hogy is volt? Egy unalmas, nyári napon te hirtelen megjelentél a parkban, és a neveden

kívül semmire sem emlékeztél. Úgy elvesztetted a saját történetedet, ahogy más a lakáskulcsát. Viszont volt egy kalapod... A proszundikátor, aminek segítségével apránként kinyomozhattunk néhány részletet.

– Engem az Árny sötét varázslata küldött a te idődbe, 2006-ba, mert hajszaál híján sikerült őt lelepleznem – vette át a szót Jonatán. – Azt hitte, hogy soha többé nem leszek képes Időalagutat nyitni, mivel elfeledtette velem, hogyan kell. Rádadásul Nyakfacsar is a nyakamra küldte, hogy akadályozzon. Szerencsére az én gyerekkori ágyalapim...

– A *mid*? – állította meg Galagonya.

– Ágyalapi koboldom – magyarázta Jonatán kissé hökken. – Minden gyereknek van ágyalapi koboldja. Tudod; olyan, aki félelmetes neszeket, zörejeket, meg kaparászásokat csinál éjszaka, miután a szigorú felnőttek leoltották a kislámpát. Persze Nyakfacsar soha nem volt valami tehetséges ágyalapi...

A kobold jól irányzott bokarúgásban részesítette a srácot, de az rendületlenül folytatta.

– Szóval, én már hatéves koromban sem féltem a fogcsikorgatásától, meg ahogy az ágy alatt összegyűlt játékaimat nyekergette. Tudtam a létezéséről, és igazán jól elszórakoztatott. Egyszer aztán a takarítórobot véletlenül felszippanította őt, s nekem kellett kiszabadítanom a porzsákból a hős Nyakfacsar urat.

– Majdnem megölt az az alattomos szerkezet – dohogott a kobold, megborzongva az emléktől.

– Azóta jó barátok voltunk, egészen addig, míg el nem árult engem, és az Árny oldalára állva kémkedni, később pedig üldözni kezdett.

– Hé, én csak ártatlan megzsarolt voltam! – visított felháborodottan az ágyalapi. – A menyasszonyom életét pró-

báltam megmenteni, mivel az Árny fogságban tartotta, és azzal fenyegetőzött, hogy ha nem segíték neki...

– Erre mindannyian emlékszünk! – vágott Nyakfacsar szavába Galagonya, majd Jonatánhoz fordult. – Végül a proszundikátor, és a barátaid segítségével sikerült visszatérned ide, a saját korodba, hogy elintézd az Árnyat örök időkre. A triditévé híreiből nekem mégsem tűnik úgy, hogy ez sikerült!

– Kaparászod! – biccentett a srác.

– *Kapiskálom*, de ez most mindegy – legyintett Galagonya. – Te ismerted az Árny titkát, ami véget vethet a hatalmának, csakhogy kitörölte azt a fejedből, mielőtt az én koromba száműzött.

– Így igaz!

– Mielőtt a proszundikátor visszahozott tőlünk, azt mondtad, hogy immár rendben lesz a jövő, mert megérkezve minden eszedbe fog jutni.

– Hát, ez az! – csapott csontos térdére Nyakfacsar. – Csakhogy ennek olyan likas az agya, mint az ementáli sajt! A legfontosabb dolgok *abszolojite* nem jutottak eszébe.

Galagonya értetlenül nézett hol az ágyalapi koboldra, hol Jonatánra. Az utóbbi vette át a szót.

– Nyakfacsarnak sajnos igaza van. A proszundikátor visszahozott minket, s valóban sok dolog eszembe is jutott, de... Fogalmam sincs, hogy az emberiség könyveit elpusztítani akaró Árnynak, akit egyébként Üpszilonnak hívnak, mi a titka. Így persze leleplezni sem tudom. Ráadásul arra sem emlékszem, hogyan kell kezelni a proszundikátort...

– De hiszen értem jöttél velem a múltba!

– Azt hiszem, szerencsém volt – rántotta meg a vállát a srác. – Hónapok óta kísérletezem a kalappal. Rájöttem

néhány értékes tulajdonságára, de fogalmam sincs, miért van nálam, és mire képes valójában.

Jonatán a homlokát ráncolta, mint aki elvesztett emlékeinek sűrű, fekete ködében botorkál. Mikor majdnem hasra esett valamiben, végre folytatta.

– A proszundikátort Guti tatától kaptam, méghozzá a száműzetésem előtti utolsó pillanatban, azért, hogy legyen esélyem visszatérni. Az öregúr fontos szereplője a történetemnek. Nagyon fontos, de mégsem vagyok képes felidézni, hogy ki ő, és hol van. Pedig Guti tata biztos meg tudná válaszolni a kérdéseket.

– A szüleid sem ismerik őt? – kérdezte Galagonya, s legszívesebben átölelte volna a srác kék kabátba bújtatott vállát, hogy vigaszt adjon neki.

– Nem mertem rákérdezni – felelte Jonatán. – Kappapáék észre sem vették, hogy eltűntem, mert a proszundikátor majdnem ugyanabba a pillanatba hozott vissza, amelyikben Üpszilon száműzött hozzátok. Vagyis itt egyetlen perc sem telt el, miközben egy egész napot töltöttem veled.

És micsoda nap volt! – gondolta Galagonya. – *Azóta is ezerszer végig gondoltam minden csodás percét: mikor a szélfúttá proszundikátort kergettük a rakpartig..., vagy mikor Horrorsó töppedt agyú bandájával alkudoztunk...*

– Talán azt gondolod, hogy ez a létrafej kiszabadította Eperkét, a menyasszonyomat?! – mutatott vékony ujjával Jonatánra Nyakfacsar, és recsegő hangjában csak úgy izzott az elkeseredettség. – Frásznyavalyakórságot, kérlek! Szegény picim azóta már az örök ágyalatti sötétségben van, csodálatosan megkeményedett zoknik, keményre száradt rágógumik, és csavarjaira robbantott porszívók (legyen örökké átkozott a feltalálójuk!) között, miközben fentről édes gyereksíránkozás ringatja a frászoltatók túlvilági álmába.

Galagonya és Jonatán álmélkodva hallgatták végig Nyakfacsar Eduárd (született Csóringér Hortenzia) mélabús szóáradatát. Mikor az ágyalapi kobold szája elhallgatott, füрге keze benyúlt a fekhely alatti sötétségbe, s előhúzza onnan egy poros zoknit, vigaszként szopogatni kezdte annak sarkát. Jonatán zavartan próbálta elterelni Galagonya figyelmét.

– Nos, igen... Mivel a proszundikátort továbbra sem tudom kezelni, Guti tatáról és Üpszilon titkáról semmi nem jutott az eszembe. Az is tiszta homály, hogy miként keveredtem bele ebbe az egészbe, így Eperkét szintén képtelen vagyok felkutatni. Az egyetlen nyom hozzád vezetett.

– Hozzám? – Galagonya alig hitt a fülének. – A múltba?

Jonatán biccentett. Nyakfacsar szintén, de közben hangoosan cuppogtatta a zokni sarkát, hatalmas szemét hol a lányra, hol pedig a fiúra meresztve.

– Mondtam neked, hogy sokat kísérleteztem a proszundikátorral, hátha rájövök néhány titkára – folytatta Jonatán, s hogy be is mutathassa az eredményt, a szekrényéből elővette, és a fejére tette a különös kalapot. – Ha ezt a rudat meggörbítem, a szomszédját pedig jobbra csavarom...

A fejfedő zöld fűszálra emlékeztető antennája megremegett, majd hirtelen éles fény csapott ki belőle. A reflektorsugár úgy pásztázta a gömbszobát, ahogy a srác mozgatta a fejét.

– Ha pedig az egész tetejét beroggyantom, aztán két ujjal megütögetem a peremét itt, akkor...

Búgó hang kelt, és a zokni, amit Nyakfacsar rágicsált, váratlanul a plafon felé szökkent. Mivel az ágyalapi kobold nagyon erősen ráharapott a lábtyűre (miért? – ha a kezünkre húzott izé lehet kesztyű, akkor a zokni miért ne lehetne lábtyű?), ezért vele emelkedett, míg visítva szét nem nyitotta a száját.

– Túrjon orron a kispárnád sarka, te...! – dühöngött a szőnyegre huppant Nyakfacsar. A zokni átsüvített a szobán, s a

készségesen feltáruuló fiókba simult, ami azután rá is záródott.

– Tud még olyat is, ha... – Jonatán tovább babrálta a kalapot, de az hirtelen egyre mélyülő hangot adott ki, mint az erejét veszítő beszélő baba, majd kialudt rajta a fény, és zöld antennája is lekonyult. – Hoppá, azt hiszem, a bemutatónak vége.

– Mi történt? – kérdezte Galagonya.

– Lemerült – Jonatán szomorúan fektette ölébe a kókadtt fejfedőt. – A mi korunkban már alig található Histoszuszpenzív időzselé. Emlékszel még...?

– Igen – vágott közbe Galagonya. – Azzal a láthatatlan, szintelen, szagtalan, és minden egyéb -talan, -telen histoizével működik a proszundikátor, amit az emberek árasztanak magukból, bár nem is tudnak róla.

– A Histoszuszpenzív időzselé olyasmi lehet, mint a... Hm. Mondjuk, mint a fantázia – magyarázta Jonatán. – Olyanból pedig a ma élő embereknek szinte már szemernyi sincs. Egy-egy kísérlethez napokig kellett töltenem a proszundikátort, s akkor is percek alatt lemerült. Ezért nem jutottam szinte semmire, míg aztán eszembe jutott a Mirákulum.

– A kávézó az én időmben, Budapesten? – hüledezett Galagonya.

– Az bizony! – Jonatán arcán széles mosoly terült szét.

– Csak nem azt akarod bemesélni nekem, hapsikám, hogy még mindig megvan? Nyolcszáz év telt el, és már 2006-ban is zárva volt!

– Pedig létezik és jártam is benne – a srác büszkén húzta ki magát. – Persze már csak a ragragacs tartja össze...

– A *mi*?

– Ragragacs – ismételte meg a fura szót Jonatán. – Olyan anyag, amit a te korodban még nem ismertek. Bármit beken-

nek vele, az szinte az idők végezetéig egyben marad. Ma már mindent ezzel kezelünk: az épületeket, a gépeket, a használati tárgyakat, némelyek még a kertjük bokrait, fáit is, bár így azok nem nőnek tovább, és örökre kivághatatlanok maradnak.

Galagonya megborzongott a gondolattól: mi volna, ha valaki véletlenül leborítaná őt egy vödör ragragaccsal?

– Szóval lementem a Mirákulumba... – beszélt tovább Jonatán, de a lány égbe bökött mutatójja ismét elnémította.

– *Le?* Azt mondtad, *le*mentél?

– Igen, hiszen mi most légvárosban vagyunk, úgy ezer-ötszáz méterre a föld fölött – mosolygott Jonatán. – Ezért hívják a városunkat Aero-Budapestnek.

Galagonya esküdni mert volna, hogy a padló hirtelen imbolyogni kezdett alatta.

– A régi város is megvan még – mondta Jonatán. – Persze a java már romokban, mivel a Nagy Ragragacs Permetezést túl későn rendelték el. De ez most nem is fontos. A lényeg, hogy a Mirákulum áll, és a falai csak úgy ontják a Histoszuszpenzív időzselét.

Galagonya érezte, hogy túl sok kérdés akar egyszerre kitörni a fejéből, s mind a száját akarja kapunak használni. Mégis úgy döntött, előbb végighallgatja a srácot, hisz nyolcszáz év csodáit és furcsaságait úgysem tudná felfogni néhány perc alatt. Egy dolgot azonban mégis muszáj volt megkérdeznie:

– Az előbb azt mondtad, az egyetlen nyom, amit találtál, hozzám vezetett. Erről beszélj!

– A Mirákulum puffadásig töltötte a proszundikátort – folytatta Jonatán. – Talán attól szorulhatott annyi időzselé a falaiba, mert valaha szófaragók...

– Írók, zseléfejű barátom! – nyekergett közbe Nyakfacsar.

– A szófaragókat a múltbéli kiscsaj idejében írónak nevezték!

– Tehát írók látogatták – biccentett jóindulatú mosollyal a még mindig sértődött ágyalapi kobold felé Jonatán. – Az öreg falak között újra megpróbáltam használni a proszundikátort, de az mindig csak ugyanazt a látomást sugározta a fejembe.

Galagonya izgalomában előrébb hajolt.

– Téged láttalak – mondta a srác halkán. – Semmi mást, csakis téged, amint rám nézel. Közel voltál hozzám, annyira, hogy a két szemedben kívül alig láttam mást. És amikor pislogtál, a tekintetedben megpillantottam egy fényesen ragyogó csillagot. Hatalmas, fortyogó tűzgömb volt, ami az éjfekete űrben vándorolt.

– Az én szememben? – Galagonya suttogott.

– A csillag lassan forgott a szemedben, s hirtelen egy óriási, fekete folt jelent meg rajta. Amikor közelebb hajoltam, azt is láttam, amint az a folt pislog.

– Benn, a szememben? – Galagonyát teljesen elszédítette a látomás, amit Jonatán kapott a proszundikátortól. Nem értette, miért, de olyan jó volt hallgatni.

– Rájöttem, hogy az a csillag nem lehet más, csakis a Vakszem – a srác már olyan közel hajolt a lányhoz, hogy Galagonya érezte a leheletét. – A Vakszem Üpszilon naprendszer. Félreeső hely a galaxisban, ezért a csillagot, és a körülötte keringő bolygót is Vakszemnek nevezzük.

– Elég furá név – vélte Galagonya. – Miért éppen Vakszem?

– A fekete folt miatt, ami a csillag felületén látható – felelt Jonatán, nagyon-nagyon közel hajolva, miközben már szinte suttogott. – A tudósok egyetlen más csillagról sem tudnak, amelyiken ilyen, állandó szépséghiba volna. Ráadásul, mint

mondtam, pislog. Mikor aztán a proszundikátor a te szemedben mutatta meg a Vakszem fekete foltját, rájöttem, hogy érted kell mennem.

– Miért?

– Hát... Azt nem tudom. De együtt majd...

Épp abban a pillanatban, mikor az orruk hegye összeért, Nyakfacsar Eduárd (született Csóringer Hortenzia) kezébe kapta a távkapcsolót, és felcsavarta a triditévé hangját.

– *...esküszöm maguknak, azok a könyvmolyok, akik képtelenek lemondani undorító szokásukról, az ol-va-sás-ról, halálos kórt terjesztenek gyönyörű légvárosunkban!* – a riportalany káromása majd' kirobbantotta a gömbszoba ablakát. Jonatán és Galagonya a kép felé fordultak, ami hirtelen ismét betöltötte a fél helyiséget. – *Nekem hihetnek, mert valaha én is könyvmoly voltam! Faltam a papírnyomású szemetet. Mesék, regények, versek! Olykor-olykor még egy-egy drámát is elolvastam! Hát nem förtelmes? De leszoktam, elégettem mindet, és most nem félek kijelenteni: a könyvek valódi fertőzést terjesztenek! Ha nem lobbantjuk lángra mindet, Aero-Budapest hamarosan lezuhan az égből, és elmerül a göröngylakók sarában!*

Az eszelősen, csapzott hajjal üvöltöző fickó eltűnt, s helyette a hírolvasó merev tekintete bámult rájuk.

– *A Világtanács úgy határozott, hogy a lakossági bejelentések alapján megvizsgálják, valóban betegséget terjesztenek-e a könyvek. Amennyiben a gyanú...*

Jonatán kikapta Nyakfacsar kezéből a távirányítót, és elnémította a készüléket. Aztán csak nézett maga elé, értetlenül csóválva a fejét. Galagonya finoman megérintette a srác vállát.

– Mi a baj?

– Ezt én nem értem – sóhajtotta Jonatán. – Az a fickó a triditévében... Ismerem őt, az egyik edzőtársam apja. Soha nem olvasott egyetlen könyvet sem. Még hogy könyvmoly volt! Hazudik, mégis hisznek neki és... Mi folyik a világunkban?

Galagonya előbb Nyakfacsarra, majd ismét Jonatánra nézett, s végül így szólt:

– Hé, skacok, itt vagyok! Itt bizony, egyenesen a múltból, és azért jöttem, hogy tisztába tegyük a dolgokat!

2

Melyben annyi csodát láthatunk, amennyitől Galagonyának biztosan káprázni kezd a szeme, úgyhogy végül inkább csukva tartaná.

A férfi ellenségesen vizslatta a fiút.

A fiú szintén ellenséges pillantásokat küldött a férfi felé.

Egyértelmű volt, hogy ha mindketten túlélik az elkövetkező öt percet, akkor egész életükre barátokká válnak. Létezésük során következő öt perce azonban igencsak életveszélyesnek ígérkezett, mivel semmit sem tudtak egymásról. Ráadásul mindketten felettébb gyilkos hangulatban találtattak.

– Te meg ki a bűzlyuk-eregette váratlanvendég-átok vagy? – horkantotta a magas, hajlott hátú férfi.

– Magának is jó napot! – biccentett Horrorsó, s mivel már kevésbé szédült, mint az érkezése pillanatában, hát felállt. Sérült bokája még mindig sajgott, de valami azt súgta a festékszórók egykori főspanjának, hogy ezzel most nem szabad foglalkoznia. Miközben kiegyenesedett, lopva zsebébe süllyesztette a parafa dugót (Palackozva 2006), mert a pesti melléktucákban csiszolódott ösztönei jelezték: az lehet a helyzet kulcsa, vagy milye.



A férfi közben le-föl kezdett járkálni a hatalmas teremben. Karcsú alakja körül hangosan suhogott éjjekete köpönyege, csizmája sarka pedig ideges ütemet vert.

– Maga most épp azon töri a fejét, hogy mit kezdjen velem – találgatott Horrorsó. – Mielőtt elhamarkodott döntésre jut, jobb, ha tudja: én a város legkeményebb házmestereit is leszereltem ott, ahonnan jövök. Úgyhogy csak semmi macera, különben ütök, de hirtelen!

Valójában Horrorsó csupán remélni merete, hogy a fickó, aki ezen a fura helyen bizonyára valami góré lehet, nem fogja kitekerni a nyakát. A férfinak hihetetlen mértékben elálló füle, továbbá zsírosan csillogó, tépett haja, és gonoszul ragyogó (kettő darab) szeme volt. Horrorsó mindezen máskor és máshol jót röhögött volna, de az Idő valahogy nem volt alkalmas a vigyorgásra.

– Látom, kemény vagy, mint a nyári napon hagyott kecskepottyantás – szólalt meg végre a férfi. Horrorsó összevonta a szemöldökét. Azon töprengett, vajon sértésnek vegye-e a fickó szavait. Ha valahol az V. kerületben, a saját felségterületén lettek volna, akkor visszaszól neki, aztán elfut. A tonnás kövekből rakott, rideg terem azonban nem tűnt alkalmasnak a felelőtlen vagánykodásra.

– Kibökné végre, hova keveredtem és kicsoda maga? – kérdezte, két öklét a csípőjére támasztva.

– A nevem Üpszilon. Ez itt az én erődöm, te pedig hívatlan és cseppet sem kedvelt látogató vagy a Vakszem bolygón, ami szintén az én magánterületem.

Horrorsó megállapította, hogy most aztán van min gondolkodnia. A férfi, aki úgy nézett ki, mintha kacska karót nyelt volna, ráadásul tovább beszélt.

– Ha jól láttam, az imént egy parafa dugót rejtettél a zsebedbe. Elolvastad rajta a feliratot?

– Palackozva 2006 – mondta a srác készségesen, mivel a sok gondolkodnivaló miatt elfelejtett ellenállást tanúsítani.

– Hát persze! – Üpszilon képén értő vigyor jelent meg. Kis jóindulattal akár mosolynak is lehetett volna nevezni, de a teremben épp nem tartózkodott senki, akiben ilyesféle érzések lakoztak. – Így már minden világos. Nyakfacsar!

Horrorsó a fenyegető szó hallatán hátrált néhány lépést.

– Nagy túróst fogja maga a nyakamat facsargatni!

A férfi, aki Üpszilonnak nevezte magát, hátborzongatóan elnéző mosolyt küldött a hátráló fiú után. Amikor az utolérte Horrorsót, a srác úgy érezte, hogy meghűl ereiben a vér. Ettől mindjárt jobban lett, mivel eddig – a terem hűs levegője ellenére – dőlt róla a verejték.

– Beszéljünk végre komolyan, fiacskám – szólt Üpszilon, hosszú ujjait összefonva lapos hasa előtt. – Itt bizony mi tényekkel állunk szemben, amiket nem lehet megkerülni, vagy semmibe venni. Az első ilyen tény, hogy te nem csupán az erődömbbe, de egyenesen a saját időmbbe törtél be hívatlanul. Ma ugyanis 2819. szeptember 23-a van!

Horrorsó fáradt sóhaját hallatva állapította meg, hogy a fekete köpönyeges karómanus totál buggyant. Azután mégis elgondolkodott. A parafa dugó felirata: Palackozva 2006. Hm. A bontásra ítélt ház pincéjének cementpadlója megnyílt, ő pedig mintha szétmaszatólódott volna a Semmiben, hogy aztán itt találja magát. Megint, hm.

Ha valaha is el akarta volna képzelni, milyen lehet az időutazás, akkor pont ilyennek képzelte volna el.

– A parafa dugót Nyakfacsar nevezetű szolgám hagyta a te idődben, mikor épp NEM teljesítette a kötelességét – beszélt tovább Üpszilon. Kopogós cipőí közben elvitték a terem egyik falához, ahol aztán félrehajtotta a drapériát. A súlyos szövet mögül rejtett tükör bukkant elő, ami a férfi

párás leheletétől megelevenedett, olyan képeket mutatva, amik nem is voltak a teremben.

„Menő DVD” – gondolta *Horrorsó*. – „Otthonra is beújíthatnék egyet.”

A meglehetősen nagy tükör belsejében fürge mozgású, hajlongó alak jelent meg. A srác nyomban ráismert *Nyakfacsar Eduárd* (született *Csóringer Hortenzia*) sunyi vigyorára.

– A festékszórós minimanus! – ugrott ki a száján. – Utoljára akkor láttam, mikor gyönyörű ívben beficcent egy kukába, miután ülepen lett rúgva.

Üpszilon lila arcán enyhe csodálkozás futott át, amint *Horrorsóra* nézett.

– Tehát te voltál az egyik szövetséges, aki elárulta *Nyakfacsart*, és visszaiügyetlenkedte *Jonatánhoz* a *proszundikátort*?

Nos, a fenti mondatból *Horrorsó* szinte semmit nem értett (különösen nem a 'proszundikátor' kifejezést), de ösztönei jelezték, hogy *Üpszilon* igazat beszél. Ez az igazság azonban súlyosan károsíthatja friss ismeretségük alakulását, és végső soron az ő egészségét. Épp ezért gyors helyesbítésre szánta el magát.

– Semmi olyat nem csináltam, ami ártott volna magának, vagy a minimanusnak. A spanjaim voltak! A *Hirig*, meg a *Banyek*, meg...

– Miért jöttél el hozzám? – vágott közbe *Üpszilon*. Kezdte ugyanis azt hinni, hogy *Horrorsó* nem véletlenül harapott rá a *parafa dugóra* (*Palackozva* 2006). A múltból pottyant kölyöknek titkos terve van, és ezzel nyomban szembesíteni is akarta őt! – Neked, *fiacskám*, titkos terved van!

– Hááát... – *Horrorsó* próbálta kitalálni, mi a leghelyesebb taktika. Ismeretlen terepen, idegen „banda” felségterületén érezte magát, ahol csupán két megoldás jöhet szóba.

Ha sarokba szorítanak a szomszéd terület festékszisszentői, akkor törj ki és fuss... Vagy hiteds el velük, hogy segíteni jöttél!

– Segíteni jöttem – bökte ki Horrorsó. – A minimanus elbaltázta a küldetését. Gondolom, annak a langaléta srácnak a kalapját kellett volna elcsórnia, akit azzal a nagyszájú csajszyival láttunk. Nem gond, mesterem! Én vagyok a legjobb festékszisszentő az ötödik kerületben, és most felajánlom a szolgálataimat.

– Miért? – Üpszilon összevonta a szemöldökét.

– Mert ez buli! Egyszer kifigyeltem a minimanust, amint ezt a dugót rágicsálja, aztán pukk!, eltűnik a semmiben. Sima ügy: térkapu! Vágom én a témát, láttam már ilyet a tévében. Mikor kitört a balhé, lenyúltam a parafa dugeszt, és most itt vagyok, hogy segítek magának... főnököm!

– Miért? – koppant ismét a kérlelhetetlen kérdés. – Nincs neked 2006-ban családod? Nincsenek barátaid, szeretteid, vagy legalább kedvenc tévésorozatod, amit mára biztos levettek a műsorról, és ezért meg fog ölni a honvágó?

Horrorsó töprengett kicsit. Fura – állapította meg –, de belefacsarodott a szíve, mikor rájött, hogy tényleg semmit sem hagyott 2006-ban, ami hiányozhatna. Az ősei évek óta átutazó vendégek voltak a saját lakásukban, akik egymáshoz se igen szóltak, nemhogy Bogárka Balambérhoz, egy szem fiacskájukhoz. Túlságosan elfoglalta őket, hogy mindent előteremtsenek, ami a család boldogságához kell. A banda szintén hátat fordított neki (a már ismert okokból), a sorozatok pedig biztos megszerezhetőek a DVD-antikváriumokból.

– A magáé vagyok, főnököm! – derült fel hirtelen Horrorsó.

Üpszilon a sráchoz lépett. Csontos kezét annak vállára tette, majd sötét vigyorral ezt mormolta:

– Én pedig már azt is tudom, mire foglak használni!

Valami zúgott. Igaz, csak halkán, de olyan állhatatosan, mint egy szószátyár dongó, amelyik épp előadást tart a nektár igazi természetéről, amit csakis ő ismerhet. Galagonya hunyt szemmel tapogatózott a kispárnája után, hogy a fejére nyomja azt, kizárva a döngicsélést. A puha zajhárító azonban nem találtatott sehol, a zúgás pedig valahogy mélyebbé, haragosabbá vált.

Azután következett az a rettenetes, fület és álmot hasogató óbégatás.

– Takarodsz innen, te villanszünet-baleset!

Galagonya úgy ült fel az ágyon, mint akibe éjjel valaki lopva erős laprugókat szerelt. Két szeme rémülten kutatta a velőtrázó sivalkodás gazdáját, csakhogy a hang letről jött, a fekhely alól. Közben a zúgás tovább erősödött, immár egy egész kasra való dongót utánozva, akik igen dühösek, mert senkit nem érdekel a nektárra vonatkozó mérhetetlen tudásuk.

Galagonya óvatosan kihajolt az ágyból. A szőnyegen ezüsts hátú, tojásdad szerkezet lebegett hátrafelé, majd lendületet véve, két gépkarját előre nyújtva indult rohamra. Mielőtt azonban bebújhatott volna az ágy alá, Nyakfacsar Eduárd (született Csóringert Hortenzia) bukkant fel onnan, és harcisan orrba rúgta a masinát. A takarítórobot méltatlankodva menekült vissza a helyére, a szekrénysor egyik nyílásába, ahonnan – programjának engedelmességre – csak néhány perce bújhatott elő, hogy reggeli dolgát elvégezze.

– Csavaragyú! – rázta utána az öklét Nyakfacsar. – Aki nek a dédikéje vécépumpa volt, az velem ne kekeckedjen! Még hogy kitakarítaná az ágy alját... Egy olyan ágyét, ahol a nemes frászlottók nemzetségéből származó Nyakfacsar

Eduárd, *születtem* Csóringér Hortenzia fészke található. Böh!

Miután az ágyalapi kobold kidühöngte magát, már bújt volna vissza a helyére. Galagonyának azonban sikerült felébrednie, s miután végiggondolta, *hol* és *mikor* van, hirtelen mozdulattal fölön ragadta a koboldot.

– Te egész éjjel *alattam* aludtál?! – kérdezte a lány.

– Szó sincs róla – nyugtatta meg Nyakfacsar, s mikor Galagonya biccentve elengedte a fülét, gyorsan hozzátette:
– Le se tudtam hunyni a szemem, úgy horkoltál.

Az ágyalapi kobold eme cudar megjegyzésén bizonyára remekül elvitatkoztak volna, csakhogy ekkor lassan résnyire nyílt a gömbszoba ajtaja. Jonatán kócos feje jelent meg, amint óvatosan a kölcsönadott ágy felé pislogott. Galagonya visszabújt a takaró alá.

– Jó reggelt! – szólt a srác. – Készülődj! Bekapunk valamit a konyhában, aztán rohanás a suliba.

Miután az ajtó becsukódott, és Nyakfacsar is hajlandó volt visszakecmeregni az ágy alá, padlóig húzva a takaró szélét, hogy még véletlenül se láthasson ki alóla, Galagonya felöltözött. Kicsit ugyan zavarta, hogy teljes ruhatára nyolcszáz évvel lemaradt tőle, de Jonatán előző este azt ígérte, meg fogják oldani a problémát.

A gömbszoba ajtaja magas galériára nyílt, ahonnan csodásan faragott falépcső vezetett a földszintre. Vacsora közben Kappapa már elmagyarázta a *Marsról jött* lánynak, hogy a Földön immár szinte minden ember légvárosokban lakik. Ezek a hatalmas kirakósjátéokra emlékeztető, másfél kilométer magasan lebegő „szigetek” szinte kizárólag házakból, utcákból, parkokból álltak, s részeiket úgy lehetett egymással felcserélni, ahogy az ott lakók épp akarták.

– Ha költözni támad kedved, be kell jelenteni azt a Lég-

városrendezésen – mondta, s hogy szemléltesse a dolgot, a levegőbe emelte a pirítósát, mellé meg egy főtt tojást. – A tojás vagyunk mi, természetesen. Ha megkaptuk az engedélyt, láthatatlan erőterek segítségével a mérnökök kilebegtetik a házunkat a helyéről...

A tojás magasabbra került, mint a pirítós.

– Majd átviszik oda, ahova kértük – a tojás megkerülte a pirítóst (közben elveszítve a felét, mivel Kappapa éhes volt), s végül újra egy szintbe került a kenyérrel, csak épp a másik oldalán.

– S mi lesz a lyukkal? – kérdezte Galagonya. – A ház helye üresen tátong!

– A kihasználatlan légtelkeket felhőgrundoknak nevezzük – felelte Zí. – Nincs belőlük túl sok, mert a Légvárosrendezés igyekszik elkerülni, hogy likacsossá váljon a város. Én nem értek hozzá, ez ugyanis technomágia, de az egyensúly mindennél fontosabb.

– A felhőgrundok nagyon értékesek, hisz a légváros nem terjeszkedhet a végtelenségig – szólalt meg Jonatán. – A réceket általában már másnap új házzal, vagy parkkal töltik be.

– A talajt, a fákat és a bokrokat hogy tartják meg a levegőben? – értetlenkedett Galagonya, mikor vacsora után Jonatánnal felmentek a tetőerkélyre. A korlátra támaszkodva gyönyörű kilátás nyílt Aero-Budapestre, mely látszólag a végtelenbe nyúlt (valójában épp akkora volt, hogy a lány szeme ne láthasson a pereméig). Az utcákat lámpasorok világították meg, a jobbára fából épült házak ablakaiban barátságos, sárga fények vibráltak. Alig akadt közöttük olyan, amelyik három emeletnél többet bírt volna, s mind körül akadt legalább néhány lépésnyi kert.

– Láthatatlan erőterek fognak össze mindent – magya-

rázta Jonatán. A srác szeretettel nézett le a városra, miközben az esti szellő megtáncoltatta barna fürtjeit. – A parkok számára letről emeltek fel termőtalajt, így a fák észre sem veszik, hogy valójában ezeröttszáz méter magasan lebegnek. Hacsak ki nem bukkan a gyökerük alul.

Galagonya látta, amint a könnyű, karcsú légsiklók (ezek szolgáltak autóként), hosszú sorokban suhannak az utcának nevezett, egyenes „rések” fölött. A legforgalmasabb szakaszokra nem építettek szilárd „aszfaltot”, hisz ott gyalogosan úgysem lehetett közlekedni. A csendesebb kerületekben azonban, mint ahol Jonatánék is laktak, a házak közötti terület valódi utca volt, szilárd anyagból, járdával és út menti díszbokrokkal. A légsiklók ezek fölött is épp olyan jól tudtak közlekedni, mint az üresen hagyott sávokon.

– És mi van odalenn? – Galagonya hunyorogva próbált belesni a néhány házzal odébb tátongó felhőgrund mélyére. – Úgy értem, az igazi földön.

– Azt majd holnap mutatom meg – mondta Jonatán. – Éjszaka semmit nem lehet belőle látni, mivel a göröngyvilágban nincs semmiféle világítás.

– Göröngyvilág?

– Így nevezzük a földfelszínt – bólintott a srác. – Egyébként pedig az, hogy mi van a légvárosok alatt, országa változtatja. Vannak olyanok, akik egyáltalán nem foglalkoznak a maguk göröngyvilágával, csupán ledobálják a város termelte szemetet. Akad néhány olyan ország is, ahol még nem építettek légvárosokat. Az ottani népek továbbra is a göröngyökön élnek, ezért elmaradottnak nevezik őket. Göröngylakói viszont a légvárosoknak is vannak: a legszegényebbek, vagy azok, akik nem hajlandóak fellebegni közénk. S persze a száműzöttek. Őket valamilyen bűn miatt küldték le, hogy göröngylakókként éljenek. Elárulom neked: már jár-

tam közöttük, s bizony szívesebben élnék a göröngyvilágban, mint idefenn. A Világtanács, mely összefogja az egész emberiséget, sajnos szigorú törvényekkel szabályozza, hogy kinek, hol a helye. Mióta megszületett a technomágia tudománya...

– Tessék?! – állította meg Galagonya. – Varázslat csupán a mesékben van. Legalábbis eddig így hittem.

– Igazad lehet, időugró csajszi! – szólalt meg a hátuk mögött gunyoros hangon Nyakfacsar Eduárd (született Csóringer Hortenzia). – Engem, meg a proszundikátort, és persze azt a vacak kis tényt, hogy te magad átficcéntél nyolcszáz esztendő, nem is érdemes feszegetni.

– Te meg mit keresel itt? – sustorgott mérgesen Jonatán. – Ha apák meglátnak... Vagy erre téved egy lobbantó őrjárat...

– Csigalom és nyugavér, kispacák! – legyintett a kobold, s helyet foglalt a tetőkert hatalmasra nőtt, terebélyes fűzfája alatt. – Úgy settenkedek, mint húsdarab a menzalevesben.

– Szóval... – Galagonya hátat fordított a légvárosnak, két könyökét támasztva a korlátra. – Mi a furmány az a technomágia?

– 2654-ben a tudósok, akik addig tagadták, hogy valóban léteznek megmagyarázhatatlan jelenségek, rábukkantak az ősi Atlantisz szigetére – mondta Jonatán. – Az elveszett város nem a tenger alatt, hanem a Himalája gyomrában rejtőzött, és szinte teljes épségben vészelt át az évezredet, mivel ragragaccsal itatták át. Az ott talált feljegyzések, gépezetek és mérnöki tervek bebizonyították, hogy létezik igazi varázslat, amit valaha az emberiség már ismert, de aztán elfelejtett. A tudósok sikeresen összekutyulták a technikát a mágiával, s ebből született a technomágia.

– Mellékhatásként pedig felbukkantak olyan csodálatos

teremtmények, mint például a frászoltatók nemes népe – szólt közbe büszkén Nyakfacsar. – Az atlantisziak tudásával együtt a manók, koboldok, mumusok és lidércek is kibújtak a hegyek alól. Csakhogy az emberekkel nem lehetett békében együtt élni. A csodalényeket mind száműzték más bolygókra, vagy a földfelszínre. Ha a Lobbantószolgálat rájönne, hogy Jonatán ágya alatt bujkálok, valószínűleg az egész családot bolygó körüli pályára lőnék.

Mindezt Galagonya előző este tudta meg. A fejében ezer furcsaság zizegett, miközben leballagott Jonatánék konyhájába. Tenyere jólesően simult a fakorlátra, amiről már tudta, hogy egykor valódi, eleven növény volt. A légváros majd' minden épületét fából készítették, mivel 2819-re ez lett a legolcsóbb (ragragaccsal kezelve pedig a legellenállóbb) anyag. A göröngyvilágban ugyanis alig éltek emberek, így az erdők minden területet visszahódítottak maguknak, amit valaha az ember elvett tőlük.

A konyhában komor hangulat fogadta. Zí kapkodva készítette a reggelit, míg Kappapa az asztalnál ülve épp letöltötte a reggeli híreket. Az „újság” egyetlen műanyag lap volt, aminek csak a sarkát kellett megnyomni, s rögvest feltűntek rajta a cikkek, s közöttük a mozgó képjelentések. Ha a tulajdonosa úgy akarta, az „újság” hangosan felolvasta önmagát, s mozgásra hasonlóan zizegett, mint az egykori papírlapok.

– Ezek teljesen megőrültek! – kiáltotta Kappapa elkeseredetten, épp mikor a fürdőszoba irányából Jonatán is befutott. – Ezt hallgassátok meg!

A fekete keretes szemüveget viselő családfő ujjával rábőkötött az „újság” egyik cikkére. Annyira élethű, női hang szólalt meg, mintha a hírolvasó hölgy a mosogató mellett állna.

– Az egyre szaporodó panaszok miatt a Világtanács szigorú intézkedésekre szánta el magát, hogy gátat vessen a könyvmolyok terjesztette fertőzésnek. Bár a Könyvvizsgáló Labor még nem erősítette meg a hírt, kiszivárogtatott információk szerint bebizonyosodott, hogy a papírra nyomtatott olvasmányok igenis halálos kórt terjesztenek. Ezért a Világtanács máától kötelezővé tette, hogy a Föld minden Légvárosában megjelöljék azok házait, akik könyveket tartanak otthon. Így a békés lakosság azonnal láthatja, mely épületekben laknak könyvmolyok, akik képtelenek lemondani elavult és beteges szokásukról, az olvasásról. A Világtanács azt is fontolóra veszi, hogy korlátozza az otthon tartható kötetek számát. Továbbá, ha az adott könyvmoly környezetében gyanús megbetegedések történnének, azonnal...

– Már itt is vannak! – szólalt meg Zí, aki épp kinézett a konyhaablakon. Kappapa elnémította az „újságot”, s az egész család a kijárat ajtóhoz ment. Galagonya követte őket. Nyugtalanságuk átragadt rá is; a gyomra összeszorult, a keze remegni kezdett.

Jonatánék szép, bár kicsiny kertjében három idegen munkás tevékenykedett. Mikor meglátták az elővonuló családot, a sárga kezeslábast és légszűrő maszkot (mintha fertőzött területen járna!) viselő vezetőjük Kappapához lépett.

– Itt a Légvárosrendezés határozata! – recsegte elektronikusan torzított hangon, majd átnyújtotta a vörös színű kártyát. – Maguk könyvmolyok, tehát meg kell jelölnünk a házukat, hogy mindenki láthassa: veszélyesek. Fellebbezés nem lehetséges!

Kappapa tétovázott, de Zí megbökte a könyökét, mire Jonatán apja rányomta hüvelykujját a kártyalapra. Érintésétől a vörös szín zöldre váltott, ezzel jelezve, hogy a ház tulajdonosa át- és tudomásul vette a határozatot. A munkások

közben felállították a háromlábú szerkezetet, majd ráirányították a házra és bekapcsolták azt. Bántóan éles sivítés hallatszott. Ibolyaszínű lézersugár rontott neki a rönkfalaknak, belemart a barna felületbe, és csípős füstöt eregetve valamiféle óriási, ocsmány rovar képét égette a fába. A végeredmény magától világított, s akkora volt, hogy az utca végéből is tisztán lehetett látni.

– Meg lettünk bélyegezve – motyogta Kappapa remegő hangon. Zí átölelte férje vékony vállát, hogy bátorítsa őt.

– Légy büszke rá – súgta az asszony. – Könyvmolyok vagyunk, és azok is maradunk, mert mi tudjuk a titkot!

Jonatán hirtelen összerezzen, majd befutott a házba. Egyetlen perccel később már vissza is tért, kezében súlyos sporttáskájával, amiben az iskolai felszerelését hordta.

– Mennünk kell – szólt Galagonyának, aki éppúgy nem vágyott reggelire, mint ő. – Megmutatom neked a hármas légkerületi Tricepsz Főiskolát.

A hátborzongató rendelkezésről több szó nem esett.

* * *

Őszintén szólva Galagonya kissé csalódottnak érezte magát, mikor felültek a „sárga suhanóra”. Úgy tűnt, nyolcszáz esztendő is kevés volt hozzá, hogy az emberek valami egészen újat találjanak ki a tömegközlekedésben. A „sárga suhanó” kerek helyett persze láthatatlan erőtereken siklott. A hangja mindössze halk ciripelés volt, de a belsejében az emberek épp olyan üléseken foglaltak helyet, mint a lány idejében a buszokon, vagy villamosokon.

A légváros látványa azonban kárpótolta a lányt. A házak legtöbbször hatalmas farönkökből építették, sárgára csiszolták, és ragragaccsal itatták át. Formáik hihetetlenül külön-

böztek. Egyes utcákban gömbházak sorakoztak, mint mennyi fagyigombóc, vagy csúcsos, esetleg lapított tojás. Más-
hol piramis, négyzet, vagy épp szeszélyesen girbe-gurba
épületek tűntek fel a „sárga suhanó” hatalmas ablakain túl.

Aero-Budapest semmiben sem hasonlított arra a városra,
ahonnan Galagonya érkezett. Leginkább a nagy, kőből emelt
középületek, szállodák, könyvtárak és bérházak hiányoz-
tak. A légvárosokban semmit nem építettek négy emeletnél
magasabbra, valószínűleg az egyensúly megőrzése miatt.

S persze hiányzott a Duna kéken szikrázó, széles sávja,
miként a Gellért-hegy fehér sziklái is. Galagonya sehogy
sem tudta elfogadni, hogy a légvárost Aero-Budapestnek
nevezik. Az egyetlen kapcsolat a felhők magasában úszó
építmények, és az ősi főváros között talán csak annyi lehe-
tett, hogy az utóbbi épp az előbbi romjai fölött lebegett.

– Nézd! – bökte oldalba Jonatán, ujjával a távolba mu-
tatva.

Galagonya lélegzete elakadt. A végtelenbe vesző, barna
házsorokon túl hatalmas, hófehér *hegy* emelkedett a szik-
rázóan kék ég felé. A lány még soha nem látott felhőt, leg-
alábbis ilyen közlelől. A Cumulonimbus habos tornya beha-
tolt a légvárosba, nedves hasába fogadva azt.

– Nálunk így esik az eső – mondta a fiú, aki most nem
viselte fura kalapját, s ettől Galagonya még különösebbnek
látta őt. – Olykor előfordul, hogy a zivatarfelhők alja maga-
sabbra kerül, mint a légváros, de ez ritka. Legtöbbször egye-
nesen átsodrónak a házak között, és mindent benedvesí-
tenek, amihez csak hozzáérnek. Felhőben sétálni az egyik
legjobb dolog, amit idefenn csinálni lehet.

A „sárga suhanó” halk cirpeléssel haladt a maga útján.
Mellette számtalan kisebb légháró robogott, de azok sem
keltettek több zajt. A légváros élte mindennapi életét, s

hogy az mégsem teljesen békés, arra csupán a mindenhol fel-felbukkanó lobbantók vörös köpönyegei utaltak. A „könyvrendészek” kettésével suhantak a járdák fölött, vagy emelkedtek az ablakok magasságába, hogy azt is lássák, amit az emberek az otthonaikban tesznek.

– Megérkeztünk! – Jonatán felállt, mikor a „sárga suhanó” finoman lefékezett. – Íme, a sulim!

Galagonya nem hitt a szemének (többször megkérdezte: „Biztos, hogy az van, amit mutatsz nekem? *Egész biztos?*”), és a szeme mindig így felelt: „Esküszöm, hogy jól látunk!” – úgyhogy kár lett volna vitatkozni).

A Tricepsz Főiskola épületegyüttese egészen más volt, mint a légváros legtöbb háza. Először is; nem fából építették, hanem üvegből, vagy valami hasonlóan átlátszó, de bizonyára ezerszer erősebb anyagból. Így aztán minden falán tökéletesen át lehetett látni, kivéve néhány befüggönyözött helyiséget. Ezek bizonyára az illemhelyek, s a fontosabb irodák lehettek. Másodsor: a főiskola tervezője igyekezett minden létező, meg néhány elképzelhetetlen formát is beleolvasztani rémálomszerű alkotásába. A csúcok, kiszögellések, hasábok, rombuszok, gömbök, tojások, és tetrakontraoktaéderek szemkápráztató egyvelege enyhe szédülést okozott annak, aki túlságosan sokáig bámulta őket.

Jonatán és Galagonya a „sárga suhanóról” leléptek a fényesre gyalult járdára. A fakerítés csavaros mintái, fémek soha nem látott zsanérjai máskor lenyűgözték volna a lányt, de most minden figyelmét a főiskola kötötte le. Pontosabban az, ami *benne* folyt, s ő láthatta, hisz a falak nem állták útját a tekintetnek.

Úgy tűnt, hogy a legtöbb tanóra már elkezdődött, s szinte mindegyiknek a mozgás volt a fő témája. Az üvegpalaták között hatalmas területet foglaltak el a legkülönbözőbb füves

és salakos sportpályák, tenisztől a futáson át néhány olyan játékgig, amit a lány nem ismert. Az előadótermekben székek helyett edzőpadokon ültek a diákok, s miközben hallgatták a tanárt, egyfolytában erősítették valamelyik testrészüket. A folyosókon kötelező volt futni, lehetőleg szlalomozva, labdát pattogatva, amit a szabályos közökben felszerelt kosarakba, vagy kicsi kapukba lehetett bedobni.

– Felkészültél? – kérdezte Jonatán. Galagonya nem értette, mire gondol a srác, mégis bólintott. – Mindig csináld azt, amit én, s lehetőleg ne állj szóba senkivel. Sőt, a kapun belül ne torpanj meg egyetlen pillanatra sem! Azt lazálásnak tekintik, és akkor máris mehetünk az iskolai főedző elé.

Kocogva vágtak át a téren. Galagonya csodálkozva nézegette a lába alá simuló, füves talajt, amin csodásan ruganyos járás esett. Mellettük diákok és edzett, sportos testalkatú tanárok robogtak el. Egyetlen idős, ősz hajú férfit vagy nőt sem lehetett látni sehol. Ahogyan vaskos könyveket, jegyzettömböket sem. Galagonya hamar rájött, hogy a tananyagot mindenki egy, a Kappapa reggeli újságjához hasonlatos, hajlékony lapról olvashatta le, ami – hajtogatva, vagy összetekerve – elfért akár a belső zsebben is. Ezt a különös *tankönyvet* e-tekercsnek nevezték, s gyakorlatilag az összes könyvet, füzetet, feladatlapot egymaga képes volt helyettesíteni.

Már-már elérték a főbejárat alulról megvilágított lépcsősorát, mikor éles, parancsoló hang csattant.

– Ügetés, állj!

A fiú, aki Jonatánra ordított, vele egykorú lehetett, mégis kétszer akkora. Pirospozsgás arcán tenyérszirti, vörös foltok virítottak a folytonos mozgástól, amint sportcsukáival egy helyben koptatta a füvet. Jonatán kicsi félkört írt le, szembefordulva a fickóval, és helybenjárásra váltott. Galagonya

majdnem felnevetett, annyira idétlenül nézett ki a két fiú, amint egymással szemben „kocogtak”.

– Mi volna, ha köszönnél az edzőtársadnak, nyápic? – dörgött a fiú hangja. Néhány diák a környéken kíváncsian szemlélte, mi fog történni. – Azután persze bemutatathatnál az új csajszinak is!

Galagonyának nem tetszett, ahogy a nagydarab srác végignézett rajta.

– Hát persze, Svarcikám! – lihegte Jonatán, hangjában türelmetlen haraggal. – Csak vedd elő gyorsan az e-tekeresedet, hogy fel tudd írni a nevét, különben elfelejted.

Svarc akkorát mordult, mint egy szügyön bökött bika.

– Inkább tanuljál meg köszönni! – azzal felemelte a jobb karját, könyökben meghajlítva azt, s kitérta a tenyerét. Galagonya nem értette a mozdulatot, míg Jonatán kelletlenül meg nem fogta a srác kezét. A két fiú (most félbehagyták a helybenfutást: „köszönés” közben nem volt kötelező) tenyere csattanva szorult össze. Izmaik megfeszültek, majd...

Svarc bőszipigyal, szinte erőlködés nélkül csavarta oldalra Jonatán karját, aki fájdalmában halkán felkiáltott.

– Köszönni se tud! – Svarc röhögve ellökte magától ellenfelét. – Nyüzüige könyvmoly!

Azzal könnyed futásra váltott, és eltűnt az épület belsejében.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Galagonya. Jonatán még a mindig sajtó könyökét markolászta.

– Légszlander – nyögte fintorogva. – A Tricepsz Főiskola hagyományos köszöntése. Ha valaki felszólít rá, kötelező kiállnod vele. Év végén aztán külön jutalmat kap az, aki a legtöbb rándulást okozta.

Galagonya úgy érezte, hogy Svarc sikeresen megutáltatta vele a jövőt.

– Maguk, ott ketten! – újabb kiáltás szállt feljűk. – Elárulnák nekem, hogy miért lazálnak a főiskola területén?

– Jaj, ne! – súgta Jonatán, felpillantva a második emeletre, melynek üvegpadrólján keresztül átható tekintet meredt rájuk. – Ez Omikron, az osztályedzőm!

Galagonya nyugodtan állt egy helyben, míg az üveglépcsőket használva meg nem érkezett a tanár. Omikron edző mamája bizonyára háromajtós szekrény lehetett, aki lángoló szerelembe esett egy hajókazánal, s frigyűkből született az a tüskehajú izomkolosszus, aki most fölűbűk tornyosult.

– Állnak! – üvöltötte a férfi. – Maguk itten csak állnak, még hozzá mozdulatlanul!

– Igenis, edző – vallotta be Jonatán, még mindig a könyökét tapogatva. – Attól tartok, lesérűltem.

– A fájdalom nemessé tesz – jelentette ki Omikron.

– Akkor én most legalábbis főherceg lettem – vélte a srác, mire Galagonyából kibuggyant a nevetés. Kár volt. Omikron figyelme rögvest a lányra terelődött.

– Maga is áll! – horkantotta, mintha legalábbis azt állapítaná meg, hogy Galagonya pucéron lófrál a suliudivaron. – Hogy merészel...?

– Nem tehet róla, edző – szűlt közbe Jonatán. – A Marsról érkezett, és még nem ismeri a helyi edzésrendet.

– Akkor majd most megismeri – vicsozogta Omikron. – Irány az edzőterem! Harminc fekvőtámasz a kishölgynek, persze a napi edzésterven kívül!

– Herr kvakker-vaker hú vát? – fordult Galagonya Jonatánhoz. A fiú egyetlen szemrebbenésig bambán bámult rá, azután kapcsolt, s újra az edzőre nézett. – Elnézést, de a nyelvűnket sem érti. A Nagy Arc Edzőtáborból jött és...

– A Nagy Arcból?! – Omikron hirtelen elsápadt, s még a helybenkocogás ritmusából is kiesett. Immár hárman álltak

az udvaron. Ilyen fegyelemsértésre évek óta nem volt példa a Tricepsz Főiskolán. – Úgy érted... Azt mondom, hogy ez a kislány egyenesen a Nagy Arcból érkezett?

– Ui, aj avec moá Grandiozó Fész – hablatyolt tovább fensőbbéségen Galagonya. – Máj bosz bugyet karandas no szilvalé, ui?!

Omikron edző egyetlen mukkot sem értett, ahogy persze Jonatán sem. A megbocsátáshoz azonban annyit bőven elég volt tudnia, hogy a lány egyenesen a Mars leghíresebb egyetemi edzőterméből érkezett.

– Nos, ha így áll a helyzet... – motyogta – a kedves vendégre, akinek egyébként sem kottyanna meg a mi harminc fekvőtámaszunk, hisz a Nagy Arcban napi ötszáz az alap... Szóval nincs büntetés. Jonatán, maga felelős, hogy a kisasszony semmiben ne szenvedjen hiányt. Amíg őt kíséri, magát is felmentem a kötelező kocogás alól.

– Köszönöm, edző – hökkent meg a srác, bár igyekezett komoly maradni.

– Akkor tehát... Nos, további guten tágot tu jú, meg minden... – lelkendezett Omikron, majd lélekszakadva rohant be az üvegpalatóba. Szerette volna mihamarabb elújságotolni az edzőtársainak, hogy milyen kivételes vendég tartózkodik a főiskolán.

Galagonya és Jonatán a nap hátralévő részében általános közutálatnak örvendett, de legalább elkerülték a szokásos esti izomlázat. Kényelmesen sétálgattak matek-edzésről kémia-gyúrásra, s ha a kedvük úgy hozta, megálltak beszélgetni.

Témájuk pedig bőven akadt, miután sikerült felcsatlakozniuk a Kozmikus Világtudatra...

* * *

– Biztos, hogy nem lesz ebből valami bajom? – kérdezte aggodalmaskodva Galagonya, miközben a két apró fémfityfenét nézegette, amit állítólag a halántékára kellett volna illesztenie. – Úgy értem, mi van akkor, ha mondjuk kiderül, hogy allergiás vagyok mások gondolataira?

A harmadik emelet egyik termében tartózkodtak, szerencsére csak kettesben. Persze így is láthatta őket bárki, míg Jonatán meg nem érintett néhány színes kitüremkedést a pulton, mire az üvegfalak elsötétedtek. Galagonya csak ekkor döbönt rá, hogy amit korábban függönynek vélt, az valójában mintás fénytörés az átlátszó anyagon belül.

– Szeretsz olvasni? – kérdezte a srác, miközben a padlót, és a plafont is elsötétítette.

– Természetesen! – háborodott fel Galagonya, mintha az ellenkezőjét gondolni róla legalább akkora sértés volna, mint... Mint az elképzelhető legnagyobb sértés tíz kilométeres körzetben, szélcsend esetén. – De a könyveket én választhatom meg!

– A Kozmikus Világtudat is hasonló – próbálta nyugtatni Jonatán. – Csak arra kérlek, miközben becsatlakozunk, próbáld pórázon tartani a titkainkra vonatkozó gondolataidat.

– Nna, kész! – a lány elkeseredve csapta le az asztalra a fémfityfenéket. – Ezzel az erővel arra is kérhettél volna, hogy a triditévében olvassam fel a titkainkat.

Jonatán értetlenül nézett rá.

– Hapsikám, ha valakitől azt kéred, hogy NE gondoljon a fehér elefántra, akkor tuti, hogy szerencsétlen attól kezdve semmi másra nem lesz képes gondolni, mint fehér elefántok egész csordáira – magyarázta Galagonya. – Ez természeti törvény! Legalábbis az én természetemé biztosan.

Jonatán töprengett néhány pillanatig, majd leült Galagonya mellé, és felvette a saját fémfityfenéit.

– Rendben, akkor átverjük a gépet – mondta. – A Világtudat működésének lényege, hogy amikor becsatlakozol, megosztod a tudásodat mindenki mással, aki épp a rendszerben van. Bizonyos gyakorlatok lehetővé teszik, hogy a legtitkosabb gondolataidhoz ne férhessen senki, de ezeket te nem ismered. Úgyhogy most csak én lépek be. Te egy elosztón keresztül követhetsz, és láthatod, amit én, a gondolataid azonban rejtve maradnak.

Galagonya továbbra is bizalmatlan maradt, de azért elfogadta a fémfityfenék kicsinyített mását, amit a homloka közepére tapasztott.

– Most jól figyelj! – mondta a srác. – Napok óta egy fontos üzenetet várok. Azt akarom megnézni, jött-e valami a Tudatszákomba.

– Értem már! – bólintott Galagonya, az előttük domborodó, különös gépre mutatva. – Ez olyasmi lehet, mint nálunk az Internet!

– Ahogy korábban már mondtam: rá kell találnom Guti tatára – folytatta Jonatán, miközben az *elfüggönyözött* ajtó felé pislogott. Tudta, hogy a Világtudat-gépeket a Tricepsz Főiskolán nem szokás használni, mivel itt elsősorban az edzésekre fektetik a hangsúlyt. Hamarosan fel fog tűnni valakinek, hogy a szobát elsötétítették, s akkor jön az ellenőrzés.

– Mivel a családom könyvmolynak számít, nem tartgatunk otthon ilyen gépet – hadarta tovább a srác. – Pedig az egyetlen személy, aki talán elvezethet Guti tatához, nem Aero-Budapesten él. Másként tehát nem válthatok vele üzenetet, mint a...

– Koszmikus Világtudaton keresztül – bólogatott Galagonya. – Ezt felfogtam, de ki ő valójában?

– Fogalmam sincs. Csupán annyit tudok, hogy Tikótának nevezi magát.

– Buggyant egy név. Biztos, hogy a mamája nem ezt adta neki, mikor megszületett.

– A *Titokzatos Könyvtáros*... – mosolyodott el Jonatán.
– Ebből a két szóból alakította ki az álnevét.

– És te még hiszel neki? – fintorgott Galagonya.

– Nincs más választásom. Néhány héttel ezelőtt bukkan-
tam a titkosított hirdetésére, amit úgy kódolt, hogy csakis a
könyvmolyokhoz juthasson el. Papírra nyomott, eredeti rit-
kaságokat árul, amiket már rég betiltottak az összes légvá-
rosban. Én Verne regényeinek teljes sorozatára alkudtam, s
úgy tűnik, nyertem.

– Ilyen gazdagok vagytok? – ámult Galagonya, s köz-
ben akaratlanul is Kappapa összekaristolts szemüveglencséi
jutottak az eszébe.

– Tikötá nem pénzt, hanem olyan ügyes kis csuklya-prog-
ramot keresett, ami a Kozmikus Világtudaton belül elrejti
a nyomait a könyvkereskedőkre vadászó mátrix-lobbantók
elől. Én korábban már írtam néhány hasonló csuklyát, és az
egyik megtetszett neki.

Galagonya, aki a saját korában sem sokat értett a számí-
tógépek rejtelseihez, inkább nem feszegette tovább a témát.
Rábökött a homlokát birizgáló fémfityfenére, majd lehunyta
a szemét, ahogy azt korábban Jonatán javasolta.

Hirtelen olyan érzése támadt, mintha a Tricepsz Főiskola,
sőt, az egész légváros messze szaladna tőle. A semmiben
lebegett, majd rácsszerkezetes padló simult a lába alá. Tudta,
hogy továbbra is egy széken ül, de közben Jonatán mellett
állt, aki biztatón mosolygott rá.

– Hogy tetszik az avatarod? – kérdezte a srác. – Hirtelen
nem találtam jobbat. Azért remélem, hogy kellemesen érzed
magad benne.

Galagonya arra gondolt, hogy jól jönne most egy tükör

– mire a távoli sötétségből előtte termett egy tükör. A virtuális kiszolgálás tökéletesnek tűnt.

Az *avatar*, vagyis Galagonya megjelenése a mátrixban leginkább egy angyalba oltott tündérre hasonlított, aki hihetetlenül meg van döbbenve a saját tükörképétől.

– Hú! – mondta, s még gyorsan hozzá kellett tennie: – Ez mindennél *húbb*, mint amit eddig életemben láttam!

– Akkor gyere! – nyújtotta felé a kezét Jonatán, akinek avatarja pont úgy nézett ki, ahogyan valós gazdája, csak most épp ott volt a fején a proszundikátor. – Sietnünk kell, nehogy a fősuliban ránk nyissanak, vagy a mátrix-lobbantók kezdjenek szimatolni.

A gondolatok virtuális rendszerében utazni olyan élmény volt, amit szavakkal leírni szinte lehetetlen. Gondolatok csak bele: a Kozmikus Világtudatban egyszerre sok millió ember van jelen, s mind *gondol* valamit. Egyesek szóraкоznak, mások beszélgetnek, vagy dolgoznak, esetleg egyszerűen csak szemlélődnek. Hatalmas adatbankok állnak a rendelkezésükre, melyek a semmiben lebegő, színes fényeket szóró bolygókként keringenek. Minden egyes ember – a saját gondolatai által – egyéni világot alakít ki maga körül, amit mások városoknak, hegységeknek, szigeteknek, vagy bármi másnak látnak, miközben elhaladnak mellettük. Az egyéni mátrix-építményeken kívül a nagy cégek, vállalatok gondolat-kastélyai is ott lebegnek, nem beszélve a reklámozók vad ötleteiről, vagy a szürke, unalmas, de nagyon hasznos adatbázis-tömbökről.

Galagonya épp egy kisiút figyelt, aki a tó partján ülvе az orrát piszkálta, miközben a víz felszínéből cseppek szakadtak ki, s fölfelé röppenve esővel áztatták az égben repülő varacskos disznók sáros hasaalját. A lány azon töprengett, vajon ezt a különös virtuális képet ki, hol, és miért terem-

tette (soha nem jött volna rá, hogy egy légvárosi háziasszony avatarját látja, amint épp a hétvégi bevásárlólistáját készíti).

Ekkor azonban Jonatán megszorította a kezét. A fiú befordult két lassan pörgő vállalati adatbank-köngyöz közé, majd megtorpant. A virtuális sikátor rücskös falai veszedelmesen közel vonultak el az avatarok vállához, egyik oldalon előre, míg a másikon hátrafelé. Valahol a fejük fölött egymáshoz súrlódhatott a két sziklagolyó, mert olykor hegyes kőszilánkoknak tűnő adatmorzsák potyogtak a fejükre.

– Elhoztad, alumnus¹? – szólalt meg Tikötá nyers hangja, valahol a sikátor mélyén. Galagonya a félhomályból magas, középkori csuhába bújt alakot látott előlépni.

Jonatán benyúlt kék kabátja zsebébe. Miután előhúzta a kezét, tenyerén halványan sziporkázó madártoll hevert, amire elég volt csak ráfújnia, s az máris átlibbent Tikötához. Az alak könnyed mozdulattal rejtette el a tollat.

– Mikor kapom meg a könyveket? – kérdezte a fiú.

– Intorelabilis² kölyök! – csattant Tikötá hangja. – A papír eleven, a könyv érez! Nem lehet vele kapkodni, különben szétporlad az ujjaink között. Ma éjjel jöjj le a földfelszínre, a göröngyvilágba. A költők, írók, és a szó egyéb magisztereinek szellemei között átveheted Jules Verne mester könyveit.

Ezzel a különös jelenés eltűnt. Galagonya avatarja értetlenül fordult Jonatánhoz, de mielőtt bármit kérdezhetett volna, kapcsolatuk a Kozmikus Világtudattal hirtelen megszakadt.

– Elárulná, kedves fiatalember, hogy mi folyik ebben az elsötétített szobában? – Omikron edző dúlt arca jelent meg a pislogó Jonatán előtt.

¹ növendék, nevelt fiú – latin

² türelmetlen – latin

– A vendéglány... – kezdett magyarázkodni. – Szerettem volna megmutatni neki a Tricepsz Főiskola történetét. Úgy gondoltam, a fizikaratóban, vagy épp a matekvandóban elért eredményeink a Marson is...

– Ne fáradjon, kedves Jonatán! – vágott közbe vörös fej-
jel üvöltve az osztályedző, majd dühtől remegve az ajtó felé mutatott, ahol számos diák tülekedett, hogy láthassa, amint a főiskola szégyenét, a könyvmoly kölyköt végre darabokra tépik. – Semmi értelme a további hazudozásnak, fiacskám! Az egyik új edzőtársa felvilágosított róla, hogy a kisaszszony egészen máshonnan érkezett, s nem a Marsról. Így van, fiam?

Omikron edző félreállt, hogy Jonatán és Galagonya szembe találkozhasson azzal, aki lebuktatta őket.

– Ahogy már korábban is mondtam, osztályedző úr: jól ismerem ezt a lányt, hisz onnan jött, ahonnan én – szólt a szélesen vigyorgó fickó, tenyerét Galagonya vállára téve. A lány összerándult az érintésétől, mert úgy érezte, mintha apró áramütés érte volna. Lerázta magáról a súlyos kezét, majd felállt a székről.

– Te meg... – nyögte – kis piszok, te hogy kerülsz ide?

A fickó elégedetten tárta szét a karját.

– Tudod, nem bírom ki a barátaim nélkül – mondta gúnyosan Horrorsó.